

ਅਲ ਵਸੀਯਤ

الوصيّة

ਲੇਖਕ

ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ
ਬਾਨੀ ਅੰਤਰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਅਹਮਦੀਆ ਮੁਸਲਿਮ ਜਮਾਤ

الوصية

تصنيف لطيف: حضرت مرزا غلام احمد قادياني مسيح موعود عليه السلام

ਅਲਵਸੀਯਤ

ਲੇਖਕ :

ਹਜ਼ਰਤ ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਕਾਦੀਆਨੀ ਮਸੀਹ ਮੋਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ

ਬਾਨੀ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਅਹਮਦੀਆ ਮੁਸਲਿਮ ਜਮਾਤ

ਅਨੁਵਾਦਕ : ਗਿਆਨੀ ਸ਼ਮਸ਼ਾਦ ਅਹਮਦ ਅਦਨ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ : ਨਜ਼ਾਰਤ ਨਸ਼ਰੋ ਇਸ਼ਾਅਤ

ਸਦਰ ਅਜੁੰਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ-143516,

ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ, ਪੰਜਾਬ, ਭਾਰਤ

ਸੰਸਕਰਣ ਪਹਿਲਾ : ਜਨਵਰੀ 2017

ਗਿਣਤੀ : 500

ਛਾਪਕ : ਫ਼ਜ਼ਲੇ ਉਮਰ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਦੀਆਂ

Name of Book : AL-WASIYYAT

(Punjabi Translation)

Translated By : GiyaniShamshad Ahmad eden

Published By : Nazarat Nashro Ishaat

Sadr Anjuman Ahmadiyya Qadian-143516

District-Gurdaspur, Punjab (INDIA)

Eddition First : JAN. 2017

Copies : 500

Printed At : Fazle Umar Printing Press Qadian

ਵਹੀਉਲੱਹ

(ਅਲੱਹ ਦੀ ਬਾਣੀ)

ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਇਕ ਨਜ਼ੀਰ ਆਇਆ, ਪਰ ਦੁਨੀਆ ਨੇ
ਉਸਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨ ਕੀਤਾ, ਪਰੰਤੂ ਰੱਬ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰੇਗਾ
ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਵੇਗ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਸਚਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ।

ਇਹ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਜਿਸਦਾ ਨਾਂ ਹੈ

ਅਲ ਵਸੀਯਤ

ਪਵਿੱਤਰ ਕਲਾਮ

ਹਜ਼ਰਤ ਹੁਜ਼ਾਤੁਲੱ ਮਸੀਹ ਮੌਉਦ ਵ ਮਹਦੀ ਮਾਰੂਦ

ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ

ਕਾਦੀਆਨੀ

ਚੌਧਰੀ ਅਲਹਦਾਦ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਵਿੱਚ
ਹਜ਼ਰਤ ਅਕਦਸ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੀ ਅਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ
24 ਦਸੰਬਰ 1905 ਈ. ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਇਆ ।

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 ਬਿਸਮਿਲੱਹ ਹਿਰੱਹਮਾਨਿਰੱਹੀਮ
 نُحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُوْلِهِ الْكَرِیْمِ

ਨਹਮੁਦੁਹੁ ਵ ਨੁਸੱਲੀ ਅਲਾ ਰਸੂਲਿਹਿਲ ਕਰੀਮ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ . وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُوْلِهِ مُحَمَّدٍ وَّآلِهِ وَاصْحَابِهِ اَجْمَعِيْنَ
 ਅਲਹਮਦੁਲਿਲੱਹੇ ਰਬੱਲ ਆਲਾਮੀਨ, ਵਸੱਲਾਤੇ ਵਸੱਲਾਮੋ ਅਲਾ
 ਰਸੂਲੇਹੀ ਮੁਹਮੱਦਿੱਵ ਵ ਆਲੇਹੀ ਵ ਅਸਹਾਬਿਹੀ ਅਜਮਾਈਨ

ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਵਿਆਪਕ, ਸਰਬ ਸਮੱਨ ਜਨਕ ਅਤੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾਮਾਨ ਅਲੱਹ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਵਹੀ (ਅਕਾਸ਼ਵਾਣੀ, ਇਲਾਹੀ ਕਲਾਮ) ਰਾਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦੀ ਘੜੀ ਨੇੜੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੀ ਵਹੀ ਇੰਨੀ ਤੀਬਰਤਾ ਤੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਨਾਲ ਹੋਈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਹਸਤੀ ਦੀਆਂ ਨੀਹਾਂ ਨੂੰ ਹਲੂਣ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਠੰਢਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ । ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਜੱਣਾ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕਲਾਮ ਦਾ ਲਾਭ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁਣ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਿਖਾਂ । ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਵਹੀ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੋਂਦਾ ਹਾਂ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖਬਰ ਦੇਕੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤੀ । ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਅਰਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਅਤੇ ਮਗਰੋਂ ਉਰਦੂ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਵਹੀ ਵੀ ਲਿਖੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

قَرَّبَ اجَلَّكَ الْمُقَدَّرُ . وَلَا نُبْقِي لَكَ مِنَ الْمُخْزِيَاتِ ذِكْرًا . قَلَّ مِيْعَادُ رَبِّكَ . وَلَا نُبْقِي لَكَ
 مِنَ الْمُخْزِيَاتِ شَيْئًا . وَاَمَّا نُرِيَّتَكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ اَوْ نَتَوَفِّيَّتَكَ تَمُوْتٌ وَاَنَارًا
 مِنْكَ . جَاءَ وَقْتُكَ وَنُبْقِي لَكَ الْاَيَاتِ بِاَهْرَاتِ . جَاءَ وَقْتُكَ وَنُبْقِي لَكَ الْاَيَاتِ بِبَيِّنَاتِ .
 قَرَّبَ مَا تُوْعِدُوْنَ . وَاَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ . اِنَّهُ مَنْ يَتَّبِعِ اللّٰهَ وَيُصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضَيِّعُ
 اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ .

ਕਾਰੁਬਾ ਅਜਾਲੁਕਲ ਮੁਕਦੱਰੁ, ਵਲਾ ਨੁਬਕੀ ਲਕਾ ਮਿਨਲ ਮੁਖਜਿਯਾਤਿ ਜ਼ਿਕਰਾ, ਕਲੱ ਮਿਆਦੁ ਰੱਬਿਕਾ, ਵਲਾ ਨੁਬਕੀ ਲਕਾ ਮਿਨਲ ਮੁਖਜਿਯਾਤਿ ਸ਼ੈਆ, ਵ ਇਮੱ ਨੁਰਿਯਨੱਕਾ ਬਾਅਜਲੱਜ਼ੀ ਨਇਦੁਹੁਮ ਓ ਨਤਾ ਵੱਫਾਯਨੱਕਾ ਤਮੂਤੁ ਵ ਅਨਾ ਰਾਜ਼ਿੰਮ ਮਿਨਕਾ, ਜਾਆ ਵਕਤੁਕਾ ਵ ਨੁਬਕੀ ਲਕਲ ਆਯਾਤਿ ਬਾਹਿਰਾਤਿਨ, ਜਾਆ ਵਕਤੁਕਾ ਵ ਨੁਬਕੀ ਲਕਲ ਆਯਾਤਿ ਬੱਯਿਨਾਤਿ, ਕਾਰੁਬਾ ਮਾ ਤੁਆਦੁਨ । ਵ ਅਮੱ ਬਿਨੇਅਮਤਿ ਰੱਬਿਕਾ ਫ਼ਹੱਦਿਸ, ਇਨੱਹੂ ਮੰਯ ਯਤੱਕਿਲੱਹਾ ਵ ਯਸਬਿਰ ਫ਼ ਇਨੱਲਾਹਾ ਲਾ ਯੁਜ਼ੀਓ ਅਜਰਲ ਮੁਹਸੇਨੀਨ ।

ਅਰਥ:- ਤੇਰੇ ਅਜਲ (ਮੌਤ) ਦੀ ਘੜੀ ਨੇੜੇ ਆ ਗਈ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਸਬਬ ਬਣਨ । ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਥੋੜਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ । ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਆਰੋਪ ਦੂਰ ਅਤੇ ਪਰ੍ਹੇ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵੀ ਉਹਨਾਂ 'ਚੋਂ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿਆਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰਨਣ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਅਪਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ । ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਾਦਰ (ਸਮਰਥ) ਹਾਂ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਡੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਤੈਨੂੰ ਦਿਖਾ ਦੇਈਏ ਜਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਦੇਈਏ । ਤੂੰ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਂਗਾ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਥੋਂ ਰਾਜ਼ੀ (ਸੰਤੁਸ਼ਟ) ਹੋਵਾਂਗਾ । ਅਸੀਂ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਚਮਤਕਾਰ ਤੇਰੀ ਸਰੱਈ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਰਖਾਂਗੇ, ਜੋ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਹ ਨਿਕਟ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਰੱਬ ਦੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੋਇਆ, ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਵਰਨਣ ਕਰ । ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸੰਜਮਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਅਤੇ ਸਬਰ (ਹੌਂਸਲਾ, ਧੀਰਜ) ਕਰੇ ਰੱਬ ਅਜਿਹੇ ਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਫਲ ਕਦੇ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ।

ਇਸ ਥਾਂ ਇਹ ਚੇਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਰੱਬ ਦਾ ਇਹ ਫ਼ਰਮਉਣਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੇ ਵਰਨਣ ਬਾਕੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਾਂਗੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦਾ ਸਬਬ ਹੋਣ । ਇਸ ਵਾਕ ਦੇ ਦੋ ਅਰਥ ਹਨ । (1) ਪਹਿਲਾ ਇਹ ਕਿ

ਅਜਿਹੇ ਆਰੋਪਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਨੀਯਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਆਰੋਪਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। (2) ਦੂਜੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੇ ਅਤੇ ਕੁਬੋਲਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜਦੇ ਦੁਨੀਆਂ 'ਚੋਂ ਚੁੱਕ ਲਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸਫ਼ਾਏ-ਹਸਤੀ ਤੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿਆਂਗੇ। ਤੁੱਛ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਢਹਿ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬੇਹੁਦਾ ਆਰੋਪ ਵੀ ਨਾਬੂਦ (ਨਸ਼ਟ) ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਇਸ ਮਗਰੋਂ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਉਰਦੂ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਲਾਮ ਰਾਹੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :-

“ਬਹੁਤ ਬੇੜੇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਦਿਨ ਸਾਰਿਆਂ 'ਤੇ ਉਦਾਸੀ ਛਾ ਜਾਇਗੀ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਗਰੋਂ ਇਸ ਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੇਗੀ। ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਚਮਤਕਾਰ ਦਿਖਾਉਣ ਮਗਰੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੇਗੀ।”

ਘਟਨਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਆਪਣਾ ਪਲਾ ਫੈਲਾਏਗੀ ਅਤੇ ਭੁਚਾਲ ਆਉਣਗੇ ਅਤੇ ਤੀਬਰਤਾ ਨਾਲ ਆਉਣਗੇ। ਪਰਲੈ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਹੇਠਲੀ ਉੱਪਰ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਕਠਿਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਤੋਬਾ (ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ) ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਅਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਰੱਬ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਨਬੀ (ਅਵਤਾਰ) ਨੇ ਇਸ ਜੁੱਗ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਵਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਵਾਪਰੇ, ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਸੁਧਾਰ ਲੈਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾ ਮਾਰਗਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣਗੇ ਜੋ ਰੱਬ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਹੋਣ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖ਼ੋਫ਼ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਨ ਕੋਈ ਦੁੱਖ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਨਜ਼ੀਰ (ਡਰਾਉਣ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ) ਹੈਂ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਪਰਧੀ, ਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵਖਰੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :- “ਦੁਨੀਆ

ਵਿੱਚ ਇਕ ਨਜ਼ੀਰ ਆਇਆ, ਪਰ ਦੁਨੀਆ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕੁਬੂਲ ਨ ਕੀਤਾ, ਪਰੰਤੂ ਖੁਦਾ ਉਸਨੂੰ ਕੁਬੂਲ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਤੀਬਰ ਹਮਲਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਉਸਦੀ ਸਚਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ¹। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਇੰਨੀ ਬਰਕਤ ਦਿਆਂਗਾ ਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਕਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਰਕਤ ਭਾਲਣਗੇ।”

ਅਤੇ ਅਗੇਤਰੇ ਭੁਚਾਲ ਬਾਰੇ ਜੋ ਇਕ ਵੱਡਾ ਭੁਚਾਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :-

“ਫਿਰ ਬਹਾਰ (ਬਸੰਤ) ਆਈ ਖੁਦਾ ਕੀ ਬਾਤ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਹੋਈ।”

ਇਸ ਲਈ ਇਕ ਸਖ਼ਤ (ਭਿਆਨਕ) ਭੁਚਾਲ ਦਾ ਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਦਾਚਾਰੀ ਇਸ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹਨ। ਸੋ ਸਦਾਚਾਰੀ ਬਣੋ। ਅਤੇ ਸੰਜਮਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤੇ ਬੱਚ ਜਾਓ। ਅੱਜ ਰੱਬ ਤੋਂ ਡਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੋ। ਅਵਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਸ਼ ਕੁਝ ਦਿਖਾਵੇ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ, ਪਰ ਰੱਬ ਤੋਂ ਡਰਨ ਵਾਲੇ ਬਚਾਏ ਜਾਣਗੇ।

ਰੱਬ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮੈਨੂੰ ਦਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਨੇਕਾਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਨਗੀਆਂ ਕਈ ਆਫ਼ਤਾਂ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਹਨਾਂ 'ਚੋਂ ਕੁਝ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨਕਾਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਗੀਆਂ।

¹ ਜੇਕਰ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਅਖ਼ ਖੁਲਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਖਦੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਦੀ ਦੇ ਸਿਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਅਤੇ ਚੌਦਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਚੁਥਾਈ (1/4) ਭਾਗ ਵੀ ਲੰਘ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹਦੀਸਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਐਨ ਮੇਰੇ ਦਾਅਵੇ ਸਮੇਂ ਰਮਜ਼ਾਨ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਚੰਦ ਗ੍ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਵੀ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਤਾਉਨ (ਪਲੇਗ) ਦੀ ਮਹਾਮਾਰੀ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਅਤੇ ਭੁਚਾਲ ਵੀ ਆਏ ਅਤੇ ਆਉਣਗੇ, ਪਰ ਦੁੱਖ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਪਿਆਰਿਆ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕੁਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਸਿਲਸਿਲੇ (ਜਮਾਤ) ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦੇਵੇਗਾ । ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਹੱਥਾਂ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ।

ਇਹ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦੀ ਸੁਨੱਤ (ਮਰਯਾਦਾ) ਹੈ, ਜਦ ਤੋਂ ਉਸਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਧਰਤੀ 'ਚ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਪਣੀ ਸੁਨੱਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਬੀਆਂ ਤੇ ਰਸੂਲਾਂ (ਅਵਤਾਰ ਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਾਹਕਾਂ) ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ :- (كَتَبَ اللَّهُ الْغُلَقَ أَكَاوَرُسُحِ)

ਕਾਤਾਬਲਾਹੁ ਲਾ ਅਗਲਿ ਬਨਾ ਅਨਾ ਵ ਰੁਸੁਲੀ

ਅਰਥ:-ਖੁਦਾ ਨੇ ਲਿੱਖ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਬੀ ਗ਼ਾਲਬ (ਵਿਜੇਈ) ਰਹਿਣਗੇ ।)

ਗ਼ਲਬੇ ਤੋਂ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਅਤੇ ਨਬੀਆਂ (ਅਵਤਾਰਾਂ) ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਦਾ ਤਰਕ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਏ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨ ਕਰ ਸਕੇ । ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਠੋਸ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸਚਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇਕੀ ਤੇ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਫੈਲਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਬੀਜਾਰੋਪਣ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਰ ਕਮਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸਗੋਂ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇਕੇ ਜੋ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਕ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਖ਼ੋਫ਼ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰਖਦਾ ਹੈ । ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਹਾਸੇ, ਠੱਠੇ, ਤਾਹਣੇ-ਮਿਹਣੇ ਤੇ ਗਲ਼ਾਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਜੱਦ ਉਹ ਹਾਸੇ ਤੇ ਠੱਠੇ ਕਰ ਚੁਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫ਼ਿਰ ਇਕ ਦੂਜਾ ਹੱਥ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਬਬ ਬਣਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਰਾਹੀਂ ਉਹ ਮੰਤਵ ਜੋ ਕੁਝ ਅਧੂਰੇ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ ਆਪਣੀ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ ।

ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ । (1) ਪਹਿਲਾਂ, ਖੁਦ ਨਬੀਆਂ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਹੱਥ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ।

(2) ਦੂਜਾ, ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਜੱਦ ਨਬੀ ਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਔਕੜਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੈਰੀ ਬਲ ਫੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਕੰਮ ਵਿਗੜ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਜਮਾਤ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਏਗੀ ਅਤੇ ਖੁਦ ਜਮਾਤ ਦੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸ਼ੰਕਾ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲੋਕ ਟੁੱਟਣ ਲਗਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਅਭਾਗੇ ਵਿਮੁੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਮਾਰਗ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ । ਉਦੋਂ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੁਦਰਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਢਹਿੰਦੀ ਹੋਈ ਜਮਾਤ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ । ਸੋ, ਜੋ ਅੰਤ ਤਕ ਸਬਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਰੱਬ ਦੇ ਇਸ ਚਮਤਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਅਬੂ ਬਕਰ ਰਜ਼ੀ ਅਲੱਹ ਅਨਹੁ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ । ਜੱਦ ਕਿ ਆਂਹਜ਼ਰਤ ਸਲਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਦੀ ਮੌਤ ਇਕ ਬੇ-ਵਕਤ ਮੌਤ ਸਮਝੀ ਗਈ ਅਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਬਾਦੀਯਾਨਸ਼ੀਨ (ਬਨਵਾਸੀ, ਪੇਂਡੂ ਤੇ ਨਾਸਮਝ) ਵਿਮੁੱਖ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਸਹਾਬਾ ਰਜ਼ੀ ਅਲੱਹ ਅਨਹੁਮ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੇ ਮਾਰੇ ਦੀਵਾਨਿਆ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਏ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਨੇ ਹਜ਼ਰਤ ਅਬੂ ਬਕਰ ਰਜ਼ੀ ਅਲੱਹ ਅਨਹੁ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਦਿਖਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸਲਾਮ ਨੂੰ ਮਿਟਦਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਪ੍ਰਣ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਸੀ :-

(وَلْيَسْكُنْ لَهُمْ دِيَارَهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا لَهُمْ وَاٰلِهِمْ اَوْلِيَاءَ لَنْ يَخَافَهُمْ اُمَّمًا) (النور 56)
 ਵਲਾ ਯੁਮੱਕੋ ਨਨਾ ਲਹੁਮ ਦੀਨਾ ਹੁਮਲੱਜ਼ਿਰੱਤਜ਼ਾ ਲਹੁਮ ਵਲਾਯੁਬੱਦੇਲਨਾ ਹੁਮ
 ਮਿੰਨ ਬਾਦਿ ਖੋਫ਼ਿਹਿਮ ਅਮਨਾ । (ਨੂਰ - 56)

ਅਰਥਾਤ ਖੋਫ਼ ਮਗਰੋਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੈਰੂ ਜਮਾ ਦਿਆਂਗੇ । ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਜੱਦ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਮਿਸਰ ਅਤੇ ਕਿਨਆਨ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਨੀ ਇਸਰਾਈਲ ਦੇ ਵਰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟੀਚੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫ਼ੋੜ (ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ) ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਬਨੀ ਇਸਰਾਈਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਰਨ ਨਾਲ ਇਕ ਵਡਾ ਮਾਤਮ ਪੈ ਗਿਆ ਸੀ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੋਰਾਤ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਨੀ ਇਸਰਾਈਲ ਇਸ ਅਸਮੇਂ ਮੌਤ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਹਜ਼ਰਤ ਮੂਸਾ ਅਲੈਹਿ

ਸਲਾਮ ਦੀ ਅਚਨਚੇਤ ਜੁਦਾਈ ਕਰਕੇ ਚਾਲ੍ਹੀ (40) ਦਿਨ ਤੱਕ ਰੋਏ ਰਹੇ । ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨਾਲ ਵਾਪਰਿਆ । ਸਲੀਬ ਦੀ ਘਟਨਾ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਹਵਾਰੀ (ਸ਼ਿਸ਼, ਚੇਲੇ) ਤਿਤੱਰ ਬਿਤੱਰ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਿਮੁੱਖ ਵੀ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਸੋ, ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ ! ਜੱਦ ਕਿ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਰੱਬ ਦੀ ਇਹੋ ਮਰਯਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦੇ ਕੁਦਰਤਾਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਝੂਠੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਰ੍ਹਾਂ ਹੇਠ ਰੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦਿਖਾ ਦੇਵੇ । ਸੋ, ਹੁਣ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰੱਬ ਆਪਣੀ ਅਰੰਭ ਦੀ ਮਰਯਾਦਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ । ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਇਸ ਗਲ ਤੋਂ ਜੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਰਨਣ ਕੀਤੀ ਹੈ ਦੁਖੀ ਨ ਹੋਵੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਚਿੰਤਤ ਨ ਹੋ ਜਾਣ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਦੇਖਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਆਉਣਾ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਬਿਹਤਰ (ਚੰਗਾ) ਹੈ । ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਦੈਵੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸਿਲਸਿਲਾ (ਕ੍ਰਮ) ਕਯਾਮਤ (ਪਰਲੈ) ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਟੁਟੇਗਾ । ਉਹ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਜੱਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਨ ਜਾਵਾਂ । ਪਰ ਜੱਦ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ ਰੱਬ ਫਿਰ ਉਸ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ, ਜੋ ਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਰਹੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦਾ ਬ੍ਰਾਹੀਨ ਅਹਮਦੀਆ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਣ ਹੈ । ਉਹ ਪ੍ਰਣ ਮੇਰੇ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਰੇ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਜਮਾਤ ਨੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਹਨ ਕਯਾਮਤ ਤੱਕ ਹੋਰਨਾ 'ਤੇ ਗ਼ਲਬਾ ਦਿਆਂਗਾ । ਸੋ, ਅਵਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਜੁਦਾਈ ਦਾ ਦਿਨ ਆਵੇ । ਤਾਂ ਜੋ ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਦਿਨ ਆਉਣ ਜੋ ਸਦੈਵੀ ਪ੍ਰਣ ਦੇ ਹਨ । ਉਹ ਸਾਡਾ ਰੱਬ ਆਪਣੇ ਵਰਨਾ ਦਾ ਸਚਾ ਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਅਤੇ ਸਾਦਕ ਰੱਬ ਹੈ । ਉਹ ਸੱਭ ਕੁਝ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਏਗਾ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੇ ਬਚਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜੁਗ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਅੰਤਮ ਜੁਗ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨੇਕਾਂ ਬਲਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਕਾਇਮ ਰਹੇ, ਜੱਦ ਤੱਕ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨ ਹੋ ਜਾਣ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦੀ ਰੱਬ ਨੇ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਮੈਂ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਇਕ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆਂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਇਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਦਰਤ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਜੂਦ (ਹਸਤੀਆਂ) ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਸਵਰੂਪ ਹੋਣਗੇ। ਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੀ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਿਆਂ ਹੋਕੇ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਮਾਤ ਹਰ ਇਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਿਆਂ ਹੋਕੇ ਦੁਆ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਜੋ ਦੂਜੀ ਕੁਦਰਤ ਅਕਾਸ਼ 'ਚੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਖਾਵੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਰੱਬ ਅਜਿਹਾ ਕਾਦਰ (ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ) ਰੱਬ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਜਾਣੇ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਉਹ ਸਮਾਂ ਕਦੋਂ ਆ ਜਾਏਗਾ। ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਮਾਤ ਦੇ ਬੁਜ਼ੁਰਗ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਰਖਦੇ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬੈਅਤ ਲੈਣ¹। ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਵੱਸੋਂ ਵਿੱਚ ਵਸਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੀ ਯੁਰੋਪ ਤੇ ਕੀ ਏਸ਼ੀਆ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਭਾਵ ਰਖਦੇ ਹਨ ਇਕ ਰੱਬ ਵੱਲ ਲਾਏ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੰਦਿਆ ਨੂੰ ਇਕ ਧਰਮ 'ਤੇ ਇਕੱਤਰ ਕਰੇ। ਇਹੋ ਰੱਬ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਸੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼

¹ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਮੋਮਿਨਾਂ ਦੀ ਸਾਮੂਹਿਕ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੋ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਬਾਰੇ 40 ਮੋਮਿਨ ਸਹਿਮਤੀ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਂ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਹੈਤ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਨਮੂਨਾ ਬਣਾਏ। ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜਮਾਤ ਲਈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਬੰਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਾਇਮ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨੇੜਤਾ ਤੇ ਵਹੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਹੱਕ (ਸਚਾਈ) ਤਰੱਕੀ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਸਚਾਈ ਨੂੰ ਕੁਬੂਲ ਕਰਨਗੇ। ਸੋ, ਉਹਨਾਂ ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਉਡੀਕਵਾਨ ਰਹੋ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੇਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਸ਼ਨਾਖਤ (ਪਛਾਣ) ਉਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਮੂਲੀ ਮਨੁੱਖ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇ ਜਾਂ ਕੁਝ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਕੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਯੋਗ ਠਹਿਰੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਕਾਮਲ ਇਨਸਾਨ ਬਣਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇਕ ਨੁਤਫਾ (ਬਿੰਦ, ਸ਼ੁਕ੍ਰਾਣੂ) ਜਾਂ ਲੋਥੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਦੀ ਪੈਰ੍ਹਵੀ ਕਰੋ, ਪਰ ਨਰਮੀ, ਉਚ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਦੁਆਵਾਂ 'ਤੇ ਬਲ ਦੇਂਦੇ ਹੋਏ ਜੱਦ ਤੱਕ ਕੋਈ ਰੱਬ ਤੋਂ ਰੂਹੁਲ ਕੁਦੁਸ (ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਖੜਾ ਨ ਹੋਵੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਰਲਕੇ ਕੰਮ ਕਰੋ। ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਕ ਕਰਨ ਲਈ ਰੂਹੁਲ ਕੁਦੁਸ (ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ) 'ਚੋਂ ਕੁਝ ਭਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਰੂਹੁਲ ਕੁਦੁਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਕੀਕੀ ਸੰਜਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਮਾਨਵੀ ਮਨੋਵੇਗਾਂ ਨੂੰ ਉਕਾ ਹੀ ਤਿਆਗ ਕੇ ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹ ਮਾਰਗ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੋਈ ਹੋਰ ਛੋਟਾ ਨ ਹੋਵੇ। ਸੰਸਾਰਕ ਸੁਆਦਾਂ ਤੇ ਮੋਹਿਤ ਨ ਹੋਵੋ ਕਿ ਉਹ ਰੱਬ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਰੱਬ ਖ਼ਾਤਰ ਤਲਖੀ (ਕਠਿਨ) ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਅਪਣਾਓ। ਉਹ ਪੀੜਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਰੱਬ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਆਨੰਦ ਨਾਲੋਂ ਜੰਗੀ ਹੈ ਜਿਸਤੋਂ ਰੱਬ ਰੁੱਸ ਜਾਵੇ। ਉਹ ਹਾਰ (ਪਤਨ) ਜਿਸ ਤੋਂ ਰੱਬ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਜਿੱਤ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਹੈ ਜੋ ਇਲਾਹੀ ਪ੍ਰਕੋਪ ਦਾ ਸਬਬ ਬਣੇ। ਉਸ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓ ਜੋ ਇਲਾਹੀ ਪ੍ਰਕੋਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਆਵੇ। ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਸਾਫ਼ ਦਿਲ ਨਾਲ ਉਸ ਵੱਲ ਆ ਜਾਓ ਤਾਂ ਉਹ ਹਰ ਇਕ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ, ਕੋਈ ਵੈਰੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਾਣ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕੇਗਾ। ਰੱਬ ਦੀ ਰਜ਼ਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਜੱਦ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਇਛਾ ਤੇ ਸੁਆਦਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਧਨ ਮਾਲ ਛੱਡ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੋਂ ਬੇ ਪਰਵਾਹ ਹੋ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤਲਖੀਆਂ (ਕਠਿਨਾਈਆਂ) ਨ ਝੱਲੋ ਜੋ ਮੌਤ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਤਲਖੀਆਂ ਝੱਲ ਲਓਗੇ ਤਾਂ ਇਕ ਪਿਆਰੇ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗ ਰੱਬ ਦੀ ਕੁਛੜ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਓਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਸੰਜਮੀਆਂ ਦੇ ਵਾਰਸ ਬਣਾਏ ਜਾਓਗੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਘ ਚੁਕੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਨੇਮਤ ਦੇ ਬੂਹੇ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਖੋਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਘੱਟ ਹਨ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਹਨ। ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਜਮਤਾ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਰੁੱਖ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹੋ ਪਾਣੀ ਜਿਸ ਨਾਲ

ਸੰਜਮਤਾ ਪਲਦੀ ਹੈ ਸਾਰੇ ਬਾਗ ਨੂੰ ਸੰਚਿਤ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਸੰਜਮਤਾ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਮੁੱਢ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਤੁੱਛ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਬਾਕੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਕੀ ਹੈ । ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਅਰਥ ਨਾਲ ਕੀ ਲਾਭ ਜੋ ਜੀਭ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਅਤੇ ਦਾਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਚਾਈ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਰਖਦਾ । ਦੇਖੋ ! ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹਲਾਕ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਧਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮਿਲਾਵਟ ਰਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਨਰਕ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਰੱਬ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹਨ ਸਗੋਂ ਕੁਝ ਰੱਬ ਲਈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਦੁਨੀਆ ਲਈ । ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਇਕ ਕਿਣਕਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਉਦੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮਿਲਾਵਟ ਰਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬੰਦਗੀਆਂ (ਭਗਤੀਆਂ) ਅਜਾਈ ਹਨ । ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੀ ਪੈਰੁਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਸਗੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਪੈਰੁਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ । ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਵੀ ਆਸ ਨ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇਗਾ । ਸਗੋਂ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਕੀੜੇ ਹੋ ਅਤੇ ਥੋੜੇ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਸ਼ਟ ਭਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਓਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕੀੜੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਰੱਬ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ । ਪਰ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨਫ਼ਸ ਨਾਲ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਮਰ ਜਾਓਗੇ ਤੱਦ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ 'ਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਓਗੇ ਅਤੇ ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵਸਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੰਧਾਂ ਤੇ ਰੱਬ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸ਼ਹਿਰ ਬਰਕਤਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਜੇਕਰ ਤੁਹਾਡਾ ਜੀਵਨ , ਤੁਹਾਡੀ ਮੌਤ, ਤੁਹਾਡੀ ਹਰ ਇਕ ਕਿਰਿਆ, ਤੁਹਾਡੀ ਨਰਮੀ ਤੇ ਗਰਮੀ ਕੇਵਲ ਰੱਬ ਲਈ ਹੋ ਜਾਇਗੀ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਔਕੜ, ਮੁਸੀਬਤ ਤੇ ਦੁੱਖ ਸਮੇਂ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਤੋੜੋਗੇ, ਸਗੋਂ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਓਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸੱਚ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੌਮ ਹੋ ਜਾਓਗੇ । ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ । ਉਹੋ ਮੇਰਾ ਰੱਬ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਰੱਬ ਹੈ । ਸੋ, ਆਪਣੀਆਂ

ਪਵਿਤੱਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਨ ਕਰੇ । ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਪੂਰੇ ਬਲ ਨਾਲ ਰੱਬ ਵੱਲ ਆਓਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਇੱਛਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੀ ਇਕ ਨੇਕ ਕੌਮ ਹੋ ਜਾਓਗੇ । ਰੱਬ ਦੀ ਵੱਡਿਆਈ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਓ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਇਕ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਨ ਕੇਵਲ ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਰਾਹੀਂ ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਰੱਬ ਵੀ ਅਮਲੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਉਪਕਾਰ ਤੁਹਾਡੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ । ਛਲ ਕਪਟ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰੋ । ਮਾਨਵਤਾ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਹਮਦਰਦੀ ਕਰੋ । ਹਰ ਇਕ ਨੇਕ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਅਪਣਾਓ । ਨ ਜਾਣੇ ਕਿਹੜੇ ਮਾਰਗ ਰਾਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਓ ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਹੋਵੇ ਕਿ (ਰੱਬ ਦੀ) ਨੇੜਤਾ ਪਾਉਣ ਦਾ ਮੈਦਾਨ ਖਾਲੀ ਹੈ । ਹਰ ਇਕ ਕੌਮ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਗੱਲ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਰੱਬ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਵੱਲ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ । ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਪੂਰੇ ਬੱਲ ਨਾਲ ਇਸ ਬੁਹੇ'ਰੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਮੌਕਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਜੋਹਰ ਤੇ ਕਰਤਬ ਦਿਖਾਉਣ ਅਤੇ ਰੱਬ ਕੋਲੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪਾਉਣ ।

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨ ਕਰੋ ਕਿ ਰੱਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ । ਤੁਸੀਂ ਰੱਬ ਦੇ ਹੱਥ ਦਾ ਇਕ ਬੀਜ ਹੋ ਜੋ ਧਰਤੀ'ਚ ਬੀਜਿਆ ਗਿਆ, ਰੱਬ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬੀ ਵਧੇਗਾ ਫੁੱਲੇਗਾ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਫੈਲਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਰੁੱਖ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ । ਸੋ, ਮੁਬਾਰਕ ਹਨ ਉਹ ਜੋ ਰੱਬ ਦੀ ਗੱਲ'ਤੇ ਈਮਾਨ ਰਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਔਕੂੜਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਡਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਔਕੂੜਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਰੱਬ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰੇ ਕਿ ਕੌਣ ਆਪਣੇ ਬੈਅਤ ਦੇ ਪ੍ਰਣ ਵਿੱਚ ਸਚਾ ਤੇ ਕੌਣ ਝੂਠਾ ਹੈ । ਜੇ ਕਿਸੇ ਔਕੂੜ ਸਮੇਂ ਡਗਮਗਾਇਗਾ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਰੱਬ ਦਾ ਹਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦੁਰਭਾਗ ਉਸਨੂੰ ਨਰਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਗਾ । ਜੇਕਰ ਉਹ ਜਨਮ ਨ ਲੈਂਦਾ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਚੰਗਾ ਸੀ । ਪਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜੋ ਅੰਤ ਤੱਕ ਸੰਤੋਖ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਔਕੂੜਾਂ ਦੇ ਭੁਕੰਪ ਆਉਣਗੇ,

ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਝਖੜ ਝੂਲਣਗੇ, ਕੌਮਾਂ ਹਾਸੇ ਠੱਠੇ ਕਰਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਦਾਰ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਅਤਿਅੰਤ ਘ੍ਰਿਣਾ ਨਾਲ ਵਰਤਾਉ ਕਰਨਗੇ, ਪਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਹੋ ਵਿਜੇਈ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਬਰਕਤਾਂ ਦੇ ਬੂਹੇ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਖੋਲੇ ਜਾਣਗੇ ।

ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਮਾਤ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦਿਆਂ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਈਮਾਨ ਲਿਆਏ ਅਜਿਹਾ ਈਮਾਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਲਾਵਟ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਉਹ ਈਮਾਨ ਪਖੰਡਾ (ਕਪਟ) ਜਾਂ ਬੁਜ਼ਦਿਲੀ ਤੋਂ ਦੂਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਈਮਾਨ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਰਜੇ ਤੋਂ ਵਾਂਜਿਆ ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਰੱਬ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਲੋਕ ਹਨ । ਰੱਬ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੋ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਦਮ ਸਚਾਈ ਦੇ ਕਦਮ ਹਨ ।

ਹੇ ਸੁਨਣ ਵਾਲਿਓ, ਸੁਣੋ ! ਕਿ ਰੱਬ ਤੁਹਾਥੇ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਇਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸੇ ਦੇ ਹੋ ਜਾਓ । ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਰੀਕ ਨ ਬਣਾਓ । ਨ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਨ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ । ਸਾਡਾ ਉਹ ਰੱਬ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਵੀ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਬੋਲਦਾ ਸੀ । ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਦਾ ਸੀ । ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਉਕਾ ਹੀ ਗ਼ਲਤ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜੁੱਗ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੁਣਦਾ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਬੋਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਹ ਸੁਣਦਾ ਵੀ ਤੇ ਬੋਲਦਾ ਵੀ ਹੈ । ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਫ਼ਤਾਂ (ਗੁਣ) ਅਨਾਦਿ ਤੇ ਅਨੰਤ ਹਨ । ਕੋਈ ਗੁਣ ਵੀ ਟੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਕਦੇ ਟਲੇਗਾ । ਉਹ ਉਹੋ ਵਾਹਿਦ ਲਾ ਸ਼ਰੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪੁਤਰ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਪਤਨੀ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਉਹੋ ਲਾ ਸਾਨੀ (ਅਦੁੱਤੀ) ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਾਨੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦੇ ਵਾਂਙ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਹਾਣੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਸਮਗੁਣ ਤੇ ਸਮਰੂਪ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਦੂਰ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਨੇੜੇ ਹੈ ਤੇ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਦੂਰ ਹੈ, ਉਹ ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗਿਆਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਨ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਕੋਈ ਸ਼ਕਲ । ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ ਪਰ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਹੇਠਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵੀ

ਹੈ, ਉਹ ਅਰਸ਼ 'ਤੇ ਹੈ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਆਖ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਉਹ ਇਕੱਠ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣਾ ਦਾ, ਉਹ ਨੂਰ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼) ਹੈ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਯੋਗ ਹਕੀਕਤਾਂ ਦਾ, ਉਹ ਸੋਮਾਂ ਹੈ ਸਾਰੀਆਂ ਖੁਬੀਆਂ ਦਾ, ਉਹ ਸਮੁਦਾਇ ਹੈ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ, ਉਹ ਸੋਮਾ (ਸ੍ਰੋਤ) ਹੈ ਸਾਰਿਆਂ ਵਰਦਾਨਾ ਦਾ, ਉਹ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਪਰਤਨ ਦਾ ਸਥਲ ਹੈ । ਉਹ ਮਾਲਕ ਹੈ ਹਰ ਇਕ ਮੁਲਕ (ਦੇਸ਼) ਦਾ, ਅਤੇ ਗੁਣਵਾਨ ਹੈ ਹਰ ਇਕ ਪੂਰਨਤਾ ਦਾ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਹਰ ਇਕ ਔਗੁਣ ਤੇ ਜ਼ੋਫ਼ (ਕਮਜ਼ੋਰੀ) ਤੋਂ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ ਹਰ ਇਕ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਕਿ ਧਰਤੀ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਉਸੇ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਅਣਹੋਣੀ ਨਹੀਂ । ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਣ ਕਣ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉਸਦੀ ਉਤਪੱਤੀ ਹਨ । ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ । ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਕੁਦਰਤਾਂ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ । ਉਹ ਆਪਣਾ ਵਜੂਦ ਸੱਚਿਆਂ ਉੱਪਰ ਪ੍ਰਗਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀਆਂ ਕੁਦਰਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ । ਇਸੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਉਹ ਪਛਾਣਿਆਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪਸੰਦੀਦਾ ਮਾਰਗ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰਕ ਅੱਖਾਂ ਦੇ, ਉਹ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰਕ ਕੰਨਾਂ ਦੇ, ਉਹ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰਕ ਜੀਭ ਦੇ, ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਣਹੋਂਦ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਉਸਦਾ ਕੰਮ ਹੈ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਜੂਦ ਦੇ ਇਕ ਦੁਨੀਆ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਨਾਸ਼ਵਾਨ ਅਤੇ ਗੁਪਤ ਨੂੰ ਵਿਦਮਾਨ ਦਿਖਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ, ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੁਦਰਤਾਂ ਹਨ । ਮੂਰਖ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਕੁਦਰਤਾਂ ਦਾ ਇਨਕਾਰੀ ਹੈ । ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸੂਖਮ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ । ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਜੋ ਉਸਦੀ ਸ਼ਾਨ ਤੇ ਮਹਾਨਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਵਾਦਿਆਂ (ਬਚਲਾਂ) ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹੈ । ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ

ਇਕਲੌ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਗੂਣਾ, ਕਾਰਜਾਂ, ਵੱਡਿਆਈ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤਾਂ ਵਿੱਚ । ਉਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਬੁਧੇ ਬੰਦ ਹਨ, ਪਰ ਇਕ ਬੁਧਾ ਜੋ 'ਕੁਰਆਨ ਮਜੀਦ' ਨੇ ਖੋਲਿਆ ਹੈ । ਸਾਰੀਆਂ ਨਬੂਵੱਤਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ (ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ) ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਲੰਘ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੀ ਪੈਰੂਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਬੂਵੱਤੇ ਮੁਹੱਮਦੀਆ (ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦਾ ਅਵਤਾਰੀਕਰਨ) ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਉੱਪਰ ਅਧਾਰਤ ਤੇ ਵਿਆਪਕ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਿਵਾਏ ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਰਗ ਬੰਦ ਹਨ । ਸਾਰੀਆਂ ਸਚੱਈਆਂ ਜੋ ਰੱਬ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਇਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ । ਨ ਇਸ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਸਚੱਈ ਆਏਗੀ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਸਚੱਈ ਸੀ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਮਾਨ ਨਹੀਂ । ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨਬੂਵੱਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਨਬੂਵੱਤਾਂ ਦਾ ਖ਼ਾਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਦਾ ਆਦਿ ਹੈ ਉਸਦਾ ਇਕ ਅੰਤ ਵੀ ਹੈ । ਪਰ ਇਹ ਨਬੂਵੱਤੇ ਮੁਹੱਮਦੀਆ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਨਬੂਵੱਤਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਹੇਵੰਦ ਹੈ । ਇਸ ਨਬੂਵੱਤੇ ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ ਖ਼ੁਦਾ ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੌਖੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ । ਇਸ ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ ਨਾਲ ਰੱਬ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਵਾਰਤਾਲਾਪ ਤੇ ਸੰਬੋਧਨ ਦਾ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਸਕਾਰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ । ਉਸਦਾ ਪੂਰਨ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕੇਵਲ ਨਬੀ ਨਹੀਂ ਅਖਵਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੀ ਕਾਮਲ ਨਬੂਵੱਤੇ ਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਮਾਨ ਹੈ । ਹਾਂ, ਉਮੱਤੀ ਅਤੇ ਨਬੀ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਬਦ ਇਕੱਠਿਆਂ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੀ ਕਾਮਲ ਨਬੂਵੱਤੇ ਦਾ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਨਬੂਵੱਤੇ ਦੀ ਚਮਕ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦਾਰਤਾ ਬਹੁਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ¹ । ਜੱਦ ਕਿ ਉਹ ਇਲਾਹੀ ਬਾਣੀ (ਵਾਰਤਾ ਤੇ

¹ ਇਸ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੇਤੇ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਬੂਵੱਤੇ ਤਸ਼ਰੀਏ (ਨਵੀਂ ਸ਼ਰੀਅਤ ਵਾਲੀ ਨਬੂਵੱਤੇ) ਅੱਹਜ਼ਰਤ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ

ਸੰਬੋਧਨ) ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਮਾਤਰਾ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਅਤਿਅੰਤ ਦਰਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਏ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੈਲ ਤੇ ਘਾਟ ਬਾਕੀ ਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਖੁੱਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਗ਼ੈਬ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਪਰ ਨਿਰਭਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹੋ ਹੀ ਹੋਰਨਾ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਬੁਵੱਤ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤਿ ਹੈ। ਸੋ, ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਮ ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ,

(كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ (آل عمران 111))

ਕੁੰਤੁਮ ਖ਼ੈਰਾ ਉਮੱਤਿਨ ਉਖ਼ਰੇਜ਼ਤ ਲਿਨੱਸ। (ਆਲੇ ਇਮਰਾਨ - 111)

ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਲਈ ਇਹ ਦੁਆ ਸਿਖਾਈ ਗਈ ਕਿ,

(اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ (صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ) (الفاتحة 7))

ਇਹਦਿਨਸ ਸਿਰਾਤਲ ਮੁਸਤਕੀਮਾ, ਸਿਰਾਤਲ ਲਜ਼ੀਨਾ ਅਨਅਮਤਾ ਅਲੈਹਿਮ

(ਫ਼ਾਤਿਹਾ - 6,7)

ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਮਹਾਨਤਮ ਮਰਤਬੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਇਕ ਵੀ ਇਸ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ। ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਇਹੋ ਖ਼ਰਾਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਮੱਤੇ ਮੁਹਮੱਦੀਆ ਨਾਕਸ ਤੇ ਅਪੂਰਨ ਰਹਿੰਦੀ ਸਗੋਂ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਵਾਂਗ ਰਹਿੰਦੇ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਨੁਕਸ ਸੀ ਕਿ ਆਂਹਜ਼ਰਤ ਸਲਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੀਆਂ ਉਦਾਰਤਾ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਪਰ ਦਾਗ਼ ਲਗਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪ ਦੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਢਿੱਲੀਆਂ ਤੇ ਅਧੂਰੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਹ ਦੁਆ ਜਿਸਦੀ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਨਮਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਸਦਾ ਸਿਖਾਉਣਾ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ। ਪਰ ਇਸਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਵੀ

ਬਾਦ ਉਕੱ ਹੀ ਬੰਦ ਹੈ। ਕੁਰਆਨ ਮਜੀਦ ਦੇ ਬਾਦ ਕੋਈ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਜੋ ਨਵੇਂ ਆਦੇਸ਼ (ਨੀਯਮ) ਸਿਖਾਏ ਜਾਂ ਕੁਰਆਨ ਮਜੀਦ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਨਸੂਖ਼ ਕਰੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਏ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦਾ ਅਮਲ (ਚਲਨ) ਕਯਾਮਤ ਤੱਕ ਹੈ।

ਖਰਾਬੀ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਰੁਤਬਾ ਕੌਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨੂਰੇ ਨਬੁਵੱਤੇ ਮੁਹੱਮਦੀਆ (ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੱਮਦ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਅਮ ਦੀ ਨਬੁਵੱਤ ਦੇ ਨੂਰ) ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ ਦੇ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਖ਼ਤਮੇ ਨਬੁਵੱਤ ਦੇ ਅਰਥ ਹੀ ਝੂਠੇ (ਗ਼ਲਤ) ਹੁੰਦੇ ਸਨ । ਸੋ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਖ਼ਰਾਬੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁੱਰਖਿਅਤ ਰਖੱਣ ਲਈ ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਨੇ ਇਲਾਹੀ ਕਲਾਮ, ਸੰਬੋਧਨ, ਸੁੱਧ, ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਾਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਅਜਿਹੇ ਕੁਝ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜੋ ਰਸੂਲੁਲੱਹ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਅਮ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨਿਛਾਵਰ ਕਰ ਦੇਣ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਤੱਕ ਪੂਰਨ ਦਰਜੇ'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਅਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਪਰਦਾ ਨ ਰਿਹਾ । ਅਤੇ ਉਮੱਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਭਾਵ ਤੇ ਪੈਰੂਵੀ ਦੇ ਅਰਥ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨਤਾ ਤੇ ਉਚੱਕੋਟਿ ਦੇ ਪਾਏ ਗਏ, ਅਜਿਹੇ ਤੌਰ'ਤੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਜੂਦ ਆਪਣਾ ਵਜੂਦ ਨ ਰਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾ ਦੀ ਲੀਨਤਾ ਦੇ ਦਰਪਨ ਵਿੱਚ ਆਂਹਜ਼ਰਤ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਅਮ ਦਾ ਵਜੂਦ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸੰਪੂਰਨਤਾ ਤੇ ਕਾਮਲ ਤੌਰ'ਤੇ ਇਲਾਹੀ ਕਲਾਮ ਤੇ ਸੰਬੋਧਨ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਾਂਗ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਸੀਬ ਹੋਇਆ ।

ਸੋ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੁਝ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਉਮੱਤੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਨਬੀ ਹੋਣ ਦਾ ਰੁਤਬਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ । ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਨਬੁਵੱਤ, ਨਬੁਵੱਤੇ ਮੁਹੱਮਦੀਆ ਤੋਂ ਵਖੱਰੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜੇਕਰ ਗ਼ੌਰ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਨਬੁਵੱਤੇ ਮੁਹੱਮਦੀਆ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਨਵੇਂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ । ਇਹੋ ਅਰਥ ਇਸ ਵਾਕ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਂਹਜ਼ਰਤ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਅਮ ਨੇ ਮਸੀਹ ਮੋਉਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ, :
 (نَبِيُّ اللَّهِ وَإِمَامُكُمْ مِنْكُمْ) ਨਬੀਯੁਲੱਹਿ ਵ ਇਮਾਮੁਕੁਮ ਮਿਨਕੁਮ ।
 ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਨਬੀ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਮੱਤੀ ਵੀ ਹੈ, ਵਰਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਇਸ ਥਾਂ ਪੈਰੂ ਰਖੱਣ ਦੀ ਥਾਂ ਨਹੀਂ । ਮੁਬਾਰਕ ਉਹ ਜੋ ਇਸ ਨੁਕਤੇ (ਭੇਦ) ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਜੋ ਹਲਾਕ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਏ ।

ਈਸਾ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੂੰ ਰੱਬ ਨੇ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ , ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੱਬ ਦੀ ਸਾਫ਼ ਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਆਇਤ,

(فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ (المائدة: 118))

ਫਲਮੱ ਤਵਫੈਤਨੀ ਕੁੰਤਾ ਅੰਤਰ ਰਕੀਬਾ ਅਲੈਹਿਮ, (ਅਲ ਮਾਇਦਹ-118)

ਇਸ ਗਲ ਤੇ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਰਥ ਸੰਬੰਧਤ ਆਇਤ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਰੱਬ ਕਯਾਮਤ ਵਿੱਚ ਈਸਾ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਤੂੰ ਹੀ ਆਪਣੀ ਉਮੱਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਕਰਕੇ ਮੰਨੇ ? ਤਾਂ ਉਹ ਉਤਰ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਜੱਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਉਹਨਾਂ ਤੇ ਗਵਾਹ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੱਦ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਗੁਮਰਾਹੀ ਵਿੱਚ ਗਿੱਸੇ ਗਏ ।

ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਆਇਤ (فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي) ਫਲਮੱ ਤਵਫੈਤਨੀ ਦੇ ਇਹ ਅਰਥ ਕਰੇ ਕਿ ਜੱਦ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਜਾਈਂ ਹੱਠ ਤੋਂ ਨ ਮੁੜਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਹ ਅਰਥ ਕਰੇ ਕਿ ਜੱਦ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਭੋਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਸਣੇ ਅਕਾਸ਼ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕ ਲਿਆ । ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਇਤ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਮੁੜ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਯਾਮਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੜ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਭੰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਿ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ (ਅ.ਸ.) ਜੋ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੱਚੇ ਨਬੀ ਸਨ, ਖੁਦਾ ਦੇ ਰੂਬਰੂ ਕਯਾਮਤ ਦੇ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਸਾਫ਼ ਝੂਠ ਬੋਲਣਗੇ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਮੇਰੀ ਕੌਮ ਨੇ ਝੂਠਾ ਅਕੀਦਾ ਧਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਬ ਮਿੱਥ ਦਿੱਤਾ । ਕੀ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਮੁੜ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਅਤੇ ਚਾਲ੍ਹੀ ਵਰ੍ਹੇ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਅਤੇ ਈਸਾਈਆਂ ਨਾਲ ਜੁੱਧ ਕਰੇ । ਉਹ ਨਬੀ ਅਖਵਾ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਮਕਰੂਹ ਝੂਠ ਬੋਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ । ਸੋ, ਜੱਦ ਕਿ ਇਹ ਆਇਤ ਹਜ਼ਰਤ ਈਸਾ ਨੂੰ ਮੁੜ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ

ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਝੂਠੇ ਠਹਿਰਦੇ ਹਨ । ਫਿਰ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭੋਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਸਣੇ ਅਕਾਸ਼ 'ਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਆਇਤ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਕਯਾਮਤ ਦੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਉਤਰਣਗੇ, ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਅਕਾਸ਼ ਉੱਪਰ ਹੀ ਮਰਨਗੇ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਉੱਪਰ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕਬਰ ਹੋਵੇਗੀ ? ਪਰ ਅਕਾਸ਼ ਉੱਪਰ ਮਰਨਾ ਆਇਤ, (وَفِيهَا مُمُوتُونَ (الأعراف 26) ਫ਼ੀਹਾ ਤਮੂਤੂਨਾ (ਆਰਾਫ਼ – 26) ਦੇ ਵਿਰੁਧ ਹ । ਇਸ ਤੋਂ ਤਾਂ ਇਹੋ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਕਾਸ਼ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਭੋਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਗੋਂ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਗਏ । ਜਿਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਅਲੱਹ ਦੀ ਕਿਤਾਬ (ਕੁਰਆਨ ਮਜੀਦ) ਨੇ ਪੂਰਨ ਵਿਸਥਾਰ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਅਲੱਹ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ ?

ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਨ ਆਇਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਇਜਤਿਹਾਦੀ (ਧਾਰਮਕ ਵਿਆਖਿਆਈ ਜਤਨਾ ਦੀ) ਗਲਤੀ ਖਿਮਾ ਯੋਗ ਸੀ । ਪਰੰਤੂ ਜੱਦ ਮੈਂ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੁਰਆਨ ਮਜੀਦ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਤੇ ਸੱਚੇ ਅਰਥ ਖੁੱਲ ਗਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਨ ਛੱਡਣਾ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਦਾ ਚੱਜ ਨਹੀਂ । ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਕਾਸ਼ ਉੱਪਰ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਪਰ ਵੀ । ਇਸ ਸਦੀ ਦਾ ਵੀ ਲਗਭਗ ਚੌਥਾ ਭਾਗ ਲੰਘ ਗਿਆ । ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹੀ ਚਮਤਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਏ । ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਸਤਵਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਅਰੰਭ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਸਚੱਈ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੱਠ ਧਰਮੀ ਹੈ ?

ਦੇਖੋ ! ਮੈਂ ਬੁਲੰਦ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਰੱਬ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰ ਅਜੇ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਏ । ਉਸ ਪਹਿਲੇ ਭੁਕੰਪ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਗਰੋਂ ਜੋ 4 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1905 ਈ. ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਇਕ ਮੁਦੱਤ (ਸਮਾਂ) ਪਹਿਲਾਂ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ , ਫਿਰ ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਭਿਆਨਕ ਭੁਕੰਪ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਣਗੇ । ਇਹ ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਦਾ ਅਰੰਭ ਹੋਵੇਗਾ ਜੱਦ ਕਿ ਰੁਖਾਂ ਤੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਕੁਰ ਫੁੱਟਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮੱਧ ਦੇ ਜਾਂ ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਣਗੇ । ਜਿਵੇਂ

ਕਿ ਇਲਾਹੀ ਬਾਣੀ ਦੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਹਨ, “ਫਿਰ ਬਹਾਰ ਆਈ ਖੁਦਾ ਕੀ ਬਾਤ ਫਿਰ ਪੂਰੀ ਹੁਈ।” ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾ ਭੁਕੰਪ ਵੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਖੁਦਾ ਨੇ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਭੁਕੰਪ ਵੀ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਏਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਰੁਖਾਂ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਦੇ ਅੰਕੁਰ ਫੁਟਣੇ ਅਰੰਭ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਸੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਖੋਫ਼ ਦੇ ਦਿਨ ਅਰੰਭ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਲਗਭਗ ਮਈ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਹ ਦਿਨ ਰਹਿਣਗੇ¹। ਖੁਦਾ ਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :

(زُلَيْلَةَ السَّاعَةِ الْحَاجِ) ਜਲਜਲਾਤਸੱਆਤਿ

ਅਰਥਾਤ, ਉਹ ਭੁਕੰਪ ਕਯਾਮਤ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :-

(لَكَ نُزُومٌ اِيَّتٍ وَنَهْدِهِمْ مَّايَعْمُرُونَ)²

ਲਕਾ ਨੁਰੀ ਆਯਾਤਿੰਵ ਵ ਨਹਦਿਮ ਮਾ ਯਾਮੁਰੂਨ

ਅਰਥਾਤ, ਤੇਰੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਜੋ ਇਮਾਰਤਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁੰਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਭੁਚਾਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਤਾਬੜ ਤੋੜ ਆਇਆ, ਧਰਤੀ ਹੇਠ ਉੱਪਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ।” ਅਰਥਾਤ ਇਕ ਸਖ਼ਤ ਭੁਚਾਲ ਆਏਗਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਭਾਵ ਧਰਤੀ

¹ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਸੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਭਾਵ ਇਸੇ ਬਸੰਤ ਦੇ ਦਿਨ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਸਰਦੀਆਂ ਮਗਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਸਿਥਰ ਹੈ ਜੋ ਬਸੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਇਲਾਹੀ ਕਲਾਮ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਸੰਤ ਦੇ ਦਿਨ ਹੋਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਫਿਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਸੰਤ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਇਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਾਂਗ ਆਏਗਾ ਜੋ ਰਾਤ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੋ ਖ਼ਦਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਹੈ।

² ਇਕ ਇਲਾਹੀ ਬਾਣੀ ਇਸ ਬਾਰੇ ਇਹ ਵੀ ਹੈ, “ਤੇਰੇ ਲਈ ਮੇਰਾ ਨਾਂ ਚਮਕਿਆ”

ਦੇ ਕੁਝ ਭਾਗ ਨੂੰ ਖੇਰੂੰ ਖੇਰੂੰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੂਤ ਨਬੀ ਦੇ ਜੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, (إِنِّي مَعَ الْفَوَاحِشِ لَتَبُغْتَهُ) ਇੰਨੀ ਮਾਅਲ ਅਫ਼ਵਾਜ਼ਿ ਆਤੀਕਾ ਬਗ਼ਤਤਨ ।

ਅਰਥਾਤ, ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫ਼ੌਜਾਂ ਸਣੇ ਆਵਾਂਗਾ । ਉਸ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕੋਈ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ । ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲੂਤ ਦੀ ਨਗਰੀ ਜੱਦ ਤੱਕ ਖੇਰੂੰ ਖੇਰੂੰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਖ਼ਬਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਪੀਦੇ ਐਸ਼ਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਚਨਚੇਤ ਧਰਤੀ ਪਲਟਾਈ ਗਈ । ਇਸ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਥਾਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਹੱਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਹੱਦੋਂ ਵੱਧ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੱਬ ਦੇ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਮਾੜੀਆਂ ਨਿਗਾਹਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ । ਅਤੇ ਫਿਰ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਜੀਵਨ ਦਾ ਅੰਤ” ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ,

(قَلْرُبُّكَ إِنَّهُ نَزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَا يَرِيضُ بِكَ رَحْمَةً مِّنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا)

ਕਾਲਾ ਰੱਬੋਕਾ ਇਨੱਹੂ ਨਾਜ਼ਿਲੁੰਮ ਮਿਨਸ ਸਮਾਇ ਮਾ ਯੁਰਜ਼ੀਕਾ ਵ ਰਹਮਾਤੰਮ ਮਿਨਾ ਵਕਾਨਾ ਅਮਰਮ ਮਕਜ਼ੀਯਾ ।

ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਰੱਬ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਹੁਕਮ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਉਤਰੇਗਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੂੰ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ । ਇਹ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਰਹਿਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਗਲ ਹੈ । ਜੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਮੁਕੱਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅਵਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਸ਼ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਾਜ਼ਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੁੱਕਿਆ ਰਹੇ ਜੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੌਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋ ਜਾਵੇ । ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਪਰ ਈਮਾਨ ਲਿਆਵੇ ਸਿਵਾਏ ਇਸ ਦੇ ਕਿ ਉਹ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹੋਵੇ ।

ਚੇਤੇ ਰਹੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਖ਼ੋਫ਼ ਫ਼ੈਲਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਖ਼ੋਫ਼ ਦੀ ਚਿਤਾਵਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਬੇ-ਖ਼ਬਰੀ ਵਿੱਚ ਹਲਾਕ ਨ ਹੋਵੇ । ਹਰ ਇਕ ਕਾਰਜ ਨੀਯੱਤ ਨਾਲ ਬੱਝਿਆ ਹੈ । ਸਾਡੀ ਨੀਯੱਤ ਦੁਖ ਦੇਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦੁਖ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਹੈ । ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਤੋਬਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਰੱਬ ਦੇ ਪ੍ਰਕੋਪ

ਤੋਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਪਰ ਉਹ ਬਦਕਿਸਮਤ ਜੋ ਤੋਬਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਠੱਠੇ ਹਾਸਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ ਅਤੇ ਬਦਕਾਰੀ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮੁੜਦਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹਲਾਕਤ ਦੇ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ੋਖੀ (ਡੀਂਗਾਂ ਮਾਰਨੀਆਂ) ਰੱਬ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ'ਚ ਪ੍ਰਕੋਪ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ।

ਇਸ ਥਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਗੱਲ ਵਰਨਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਨਣ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆਂ ਹਾਂ ਕਿ ਰੱਬ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਬਹੁਤ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ ।” ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ “ਸਾਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਦੇ ਦਿਖਾਉਣ ਮਗਰੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੇਗੀ ।” ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਅਵਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਚਮਤਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਦੁਨੀਆ ਇਕ ਨਵੇਂ ਇਨਕਲਾਬ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਇਨਕਲਾਬ ਮਗਰੋਂ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਹੋਵੇ । ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਤੇਰੀ ਕਬਰ ਦੀ ਥਾਂ ਹੋਵੇਗੀ । ਇਕ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਾ (ਰੱਬੀ ਦੂਤ) ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਨਾਪ (ਮਿਣ) ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਕ ਥਾਂ’ਤੇ ਪਹੁੰਚਕੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਤੇਰੀ ਕਬਰ ਦੀ ਥਾਂ ਹੈ । ਫਿਰ ਇਕ ਥਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਕਬਰ ਦਿਖਾਈ ਕਿ ਉਹ ਚਾਂਦੀ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਲਿਸ਼ਕਦੀ ਸੀ, ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਇਹ ਤੇਰੀ ਕਬਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕ ਥਾਂ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਉਸ ਥਾਂ ਦਾ ਨਾਂ “ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਮਕਬਰਹ” ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਜਮਾਤ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਬਰਾਂ ਹਨ ਜੋ ‘ਬਹਿਸ਼ਤੀ’(ਸਵਰਗੀ) ਹਨ । ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਿੰਤਾ ਲੱਗੀ ਰਹੀ ਕਿ ਜਮਾਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇਕ ਟੋਟਾ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾਵੇ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਕੇ ਦੀ ਚੰਗੀ ਜ਼ਮੀਨ ਬਹੁਤ ਮੁਲਵਾਨ ਸਨ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਦੇਸ਼ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਲੰਮਕਿਆ ਰਿਹਾ । ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੌਲਵੀ ਅਬਦੁਲ ਕਰੀਮ ਸਾਹਬ ਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਜੱਦ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਬਾਰੇ ਵੀ ਲਗਾਤਾਰ ਵਾਰ ਵਾਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੋਈ । ਮੈਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਕਿ

ਕਬਿਸਤਾਨ ਦਾ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ । ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਲਕੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਸਾਡੇ ਬਾਗ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਰਕਤ ਪਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ 'ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਮਕਬਰਹ' ਬਣਾ ਦੇਵੇ । ਇਹ ਇਸ ਜਮਾਤ ਪਾਕ ਦਿਲ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਵਪਨਗ੍ਰਹਿ ਹੋਵੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਦੀਨ (ਧਰਮ) ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰਕ ਮੋਹ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਰੱਬ ਲਈ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਪਾਕ ਤਬਦੀਲੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਲਈ ਅਤੇ ਰਸੂਲੁੱਲਾਹ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਮ ਦੇ ਸਹਾਬੀਆਂ (ਸਾਬੀਆਂ) ਵਾਂਗ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸਚਾਈ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਦਿਖਾਇਆ । ਆਮੀਨ, ਯਾ ਰੱਬੁਲ ਆਲਾਮੀਨ (اُمِّیْنَ یَا رَبَّ الْعَالَمِیْنَ) (ਹੇ! ਸਾਰਿਆਂ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇ ਰੱਬ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ।)

ਫ਼ਿਰ ਮੈਂ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇ, ਮੇਰੇ ਕਾਦਰ ਖੁਦਾ ! ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਜਮਾਤ'ਰੋਂ ਉਹਨਾਂ ਪਾਕ ਦਿਲ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕਬਰਾਂ ਬਣਾ ਜੋ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਤੇਰੇ ਲਈ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰਕ ਸਵਾਰਥਾਂ ਦੀ ਮਿਲਾਵਟ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ । (اُمِّیْنَ یَا رَبَّ الْعَالَمِیْنَ) ਆਮੀਨ, ਯਾ ਰੱਬੁਲ ਆਲਾਮੀਨ । ਫ਼ਿਰ ਮੈਂ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹੇ, ਮੇਰੇ ਕਾਦਰ ਕਰੀਮ ਖੁਦਾ ! ਬਖ਼ਸ਼ਣਹਾਰ ਤੇ ਮਿਹਰਬਾਨ !! ਤੂੰ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਥਾਂ ਕਬਰਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਦੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਇਸ ਫ਼ਰਸਤਾਦਹ (ਭੇਜੇ ਹੋਏ) ਉੱਪਰ ਸਚਾਈ ਮਾਨ ਰਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੰਕਾ ਤੇ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਸਵਾਰਥ ਅਤੇ ਬਦਜ਼ਨੋਂ¹ (ਬਦ ਗੁਮਾਨੀ) ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ

¹ ਬਦ ਜ਼ਨੋਂ (ਬਦ ਗੁਮਾਨੀ) ਇਕ ਕਰੜੀ ਬਲਾ ਹੈ ਜੋ ਈਮਾਨ ਨੂੰ ਝੱਟ ਹੀ ਸਾੜ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਗ ਦਾ ਭਾਂਬੜ ਘਾਹ ਫੂਸ ਨੂੰ । ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਰੱਬ ਦੇ ਭੇਜੇ ਹੋਏ ਰਸੂਲਾਂ ਤੋਂ ਬਦ ਜ਼ਨੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਰੱਬ ਆਪ ਉਸ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜੰਗ ਲਈ ਖੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੇਕ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਐਨ੍ਹੀ ਗ਼ੈਰਤ ਰਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਉਸ

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਤੇ ਈਮਾਨ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਤੇਰੇ ਲਈ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਫ਼ਿਦਾ (ਕੁਰਬਾਨ) ਕਰ ਚੁਕੇ ਹਨ, ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਤੋਂ ਤੂੰ ਰਜ਼ਾਮੰਦ ਹੈਂ ਅਤੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਉਹ ਪੂਰਨਤਾ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹਨ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਫ਼ਰਸਤਾਦਹ (ਭੇਜੇ ਹੋਏ) ਨਾਲ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਨਿਸ਼ਠਾ ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਅਦਬ ਤੇ ਸ਼ਰਾ ਅਨੁਸਾਰ ਈਮਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਨਿਛਾਵਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਰਖਦੇ ਹਨ । ਹੇ ਮੇਰੇ ਰੱਬ ! ਪਰਵਾਨ ਕਰ । (إِمِينِ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ)

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਬਿਸਤਾਨ ਲਈ ਵੱਡੇ ਭਾਰੇ ਸੁਭ ਸੰਦੇਸ਼ ਮੈਂਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ । ਨ ਕੇਵਲ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਕਬਰਾ ਬਹਿਸ਼ਤੀ

ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ । ਮੇਰੇ ਤੇ ਜੱਦ ਵੱਖ ਵੱਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਮਲੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਸੇ ਰੱਬ ਦੀ ਗ਼ੈਰਤ ਮੇਰੇ ਲਈ ਭੜਕ ਉੱਠੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਫ਼ਰਮਾਇਆ :-

إِنِّي مَعَ الرَّسُولِ أَقْوَمُ وَالْوَمُّ مَنْ يَلُومُ وَأَعْطَيْكَ مَا يُدُومُ لَكَ دَرَجَةٌ فِي السَّمَاءِ وَفِي
الَّذِينَ هُمْ يُبْصِرُونَ. وَلَكَ نُزُومٌ أَيْتٍ وَمَهْدٍ مَا يَعْمُرُونَ. وَقَالُوا أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ
فِيهَا. قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ. أَنِّي مُهَيَّبٌ مَنْ أَرَادَ إِهَانَتَكَ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ
لَدَيْ الْمُرْسَلُونَ. أَنِّي أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ بِشَارَةَ تَلْقَاهَا النَّبِيُّونَ. يَا أَحْمَدُ إِنِّي أَنْتَ
مُرَادِي وَمَعِي. أَنْتَ مِثِّي بِمَنْزِلَةٍ تَوْحِيدِي تَفْرِيدِي وَأَنْتَ مِثِّي بِمَنْزِلَةٍ لَا يَعْلَمُهَا الْخَلْقُ.
وَجِيءَ فِي حَضْرَتِي إِخْتَرْتُكَ لِنَفْسِي. إِذَا غَضِبْتَ غَضِبْتُ. وَكُلَّمَا أَحْبَبْتَ أَحْبَبْتُ.
أَتَرَكَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَكَ الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ. لَا يُسْتَدَلُّ عَمَّ
يُفْعَلُ وَهُمْ يُسْتَلُونَ. وَكَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا. يَعِصُوكَ اللَّهُ مِنَ الْعَدَا. وَيَسْطُوبُ بِكُلِّ مَنْ
سَطَا. ذَالِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ. أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ. يُجِبَالُ أَوْ فِي مَعَهُ
وَالظُّلُمُ. كَتَبَ اللَّهُ لَا غُلْبَةَ لَنَا وَرُسُلِي. وَهُمْ مِنْ بَعْدِ غَلْبِهِمْ سَيَعْلَبُونَ. إِنَّ اللَّهَ مَعَ
الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ. إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا أَنَّهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ.
سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ. وَامْتَأَزُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ.

ਹੈ ਸਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਇਆ ਕਿ (أَنْزَلَ فِيهَا كُتُبًا مِّنْ مَّوَدِّعَةٍ) ‘ਉਨਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ੀਹਾ ਕੁੱਲੋ ਰਹਮਾਤਿਨ’ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਤਾਰੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਰਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਜੋ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਆਪਣੀ ਗੁਪਤ ਵਾਣੀ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਵੱਲ ਲਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਲਈ ਅਜੀਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ ਕਿ ਉਹੋ ਲੋਕ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋ ਸਕਣ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਚਾਈ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਨੇਕ ਚਲਣੀ ਕਰਕੇ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ।

(1.) ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਦੀ ਮਜ਼ਹਬੀ ਜ਼ਮੀਨ ਮੈਂ ਦਾਨ ਵੱਜੋਂ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਲਈ ਕੁਝ ਹੋਰ ਜ਼ਮੀਨ ਖ਼ਰੀਦੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਲ ਇਕ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਰੁਖ਼ ਲਾਏ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਇਕ ਖੂਹ ਬਣਵਾਇਆ ਜਾਇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਦੇ ਉਤਰ ਵੱਲ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਠਹਿਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਲੰਘਣ ਦਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉੱਪਰ ਇਕ ਪੁਲ੍ਹ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਵੱਖ ਵੱਖ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ 2000 ਰੁਪਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਸੋ, ਕੁੱਲ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਹੋਏ। ਜੋ ਸਾਰਾ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਲਈ ਖਰਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਮਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਚੰਦਾ (ਉਗਰਾਹੀ) ਦਾਖ਼ਲ ਕਰੇ। ਇਹ ਚੰਦਾ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਗਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਹੋਰਨਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਦੀ ਘੜੀ ਇਹ ਚੰਦਾ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੌਲਵੀ ਨੂਰੁੱਦੀਨ ਸਾਹਬ ਕੋਲ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਚਾਹਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਲਸਿਲਾ ਸਾਡੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਇਕ ਅੰਜੁਮਨ (ਕਮੇਟੀ) ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਆਮਦਨੀ

ਦਾ ਧਨ ਜੋ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜਮਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ ਇਸਲਾਮੀ ਕਲਮੇ ਦੇ ਉਥੱਨ (ਉੱਨਤੀ) ਅਤੇ ਇਕ ਈਸ਼ਵਰਵਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਉਚਿਤ ਸਮਝਣ ਖਰਚ ਕਰਨ ।

2. ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇਸ ਕਬਿ੍ਰਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਹੋ ਦਫ਼ਨ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਇਹ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ ਸ਼ਰਤ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸਿਲਸਿਲੇ (ਜਮਾਤ) ਦੇ ਇਸਲਾਮੀ ਪ੍ਰਸਾਰ ਤੇ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਹੋਵੇਗਾ । ਹਰ ਇਕ ਪੂਰਨ ਈਮਾਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਆਪਣੀ ਵਸੀਯਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਲਿੱਖ ਦੇਵੇ ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ । ਇਹ ਮਾਲੀ ਆਮਦਨੀ ਇਕ ਦਿਆਨਤਦਾਰ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨੀ ਅੰਜੁਮਨ (ਕਮੇਟੀ) ਦੇ ਸੁਪੁਰਦ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਸੀ ਸਲਾਹ ਮਸ਼ਵਰਿਆਂ ਨਾਲ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਤਰੱਕੀ, ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ, ਧਾਰਮਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿਲਸਿਲੇ (ਜਮਾਤ) ਧਾਰਮਕ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚ ਕਰਨਗੇ । ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦਾ ਵਾਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਸ ਸਿਲਸਿਲੇ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੇਵੇਗਾ । ਇਸ ਲਈ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲ ਵੀ ਬਹੁਤ ਇਕੱਤਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ । ਹਰ ਇਕ ਕਾਰਜ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਕਾਰਜ ਇਸ ਧਨ ਰਾਹੀਂ ਪੂਰਨ ਹੋਣਗੇ । ਜੱਦ ਇਕ ਸੰਗਠਨ ਜੋ ਇਸ ਕਾਰਜ ਦਾ ਉਤੱਰਦਾਈ ਹੈ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਲੋਕ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਤੱਰਾਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣਗੇ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹੋ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਸਿਲਸਿਲਾ ਅਹਮਦੀਆ ਦੇ ਅਦੇਸ਼ਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰਨ ਕਰਨ । ਇਸ ਧਨ ਵਿੱਚ ਯਤੀਮਾਂ, ਮਿਸਕੀਨਾ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਰਖਦੇ ਅਤੇ ਸਿਲਸਿਲਾ ਅਹਮਦੀਆ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹਨ । ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਧਨ ਨੂੰ ਵਪਾਰਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇ ।

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨ ਕਰੋ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ ਕਲਪਨਾ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਇਹ ਉਸ ਕਾਦਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਕਾਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ। ਮੈਂਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਧਨ ਕਿਵੇਂ ਇਕੱਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਮਾਤ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਇਹ ਮਰਦਾਨਾ ਕੰਮ ਦਿਖਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਮੈਂਨੂੰ ਇਹ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਪੁਰਦ ਅਜਿਹੇ ਧਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਉਹ ਬਹੁਤੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਠੋਕਰ ਨ ਖਾਣ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਕਰ ਬਹਿਣ। ਸੋ, ਮੈਂ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਅਮੀਨ (ਈਮਾਨਦਾਰ) ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਿਲਸਿਲੇ ਦੇ ਹੱਥ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣ ਜੋ ਰੱਬ ਖਾਤਰ ਕੰਮ ਕਰਨ। ਹਾਂ ! ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਨ ਹੋਵੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਵੱਜੋਂ ਖਰਚਾ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ।

3. ਤੀਜੀ ਸ਼ਰਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਬਿ੍ਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਮੁਤੱਕੀ (ਸੰਜਮੀ) ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਕਾਰਜਾਂ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਿਰਕ ਅਤੇ ਕੁਰੀਤੀਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਨ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਸਚਾ ਤੇ ਸਾਫ਼ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਵੇ।

4. ਹਰ ਇਕ ਨੇਕ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਪਤੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਾਲੀ (ਧਨ ਰਾਹੀਂ) ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਦੀਨ (ਧਰਮ) ਲਈ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਵਕਫ਼ ਰਖਦਾ ਸੀ, ਨੇਕ ਤੇ ਸਦਾਚਾਰੀ ਸੀ ਇਸ ਕਬਿ੍ਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਦੇਸ਼

1. ਹਰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਸੀਯਤ ਉੱਪਰ ਅਮਲ ਦਰਾਮਦ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਵਸੀਯਤ ਨੂੰ ਲਿਖ ਕੇ ਇਸ ਸਿਲਸਿਲੇ (ਜਮਾਤ) ਦੇ ਅਮੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੇ ਸੁਪੁਰਦ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਛਾਪ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਵੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਧਿਕਤਰ ਵਸੀਯਤ ਦਾ ਲਿਖਣਾ ਔਖਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਕਿਉਂਕਿ ਅਕਾਸ਼ੀ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ (ਚਮਤਕਾਰਾਂ) ਅਤੇ ਬਲਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਹਨ । ਇਸ ਲਈ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਵਸੀਯਤ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਦਰਜਾ ਰਖਦਾ ਹੈ । ਜੋ ਅਮਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਸੀਯਤ ਲਿਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ ਧਨ ਸਦਾ ਸੀਹਯੋਗ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਦੈਵ ਜਾਰੀ ਦਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਹੇਠ ਹੋਵੇਗਾ ।

2. ਹਰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਜੋ ਕਾਦੀਆਂ ਤੋਂ ਦੂਰ, ਇਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣ ਜੋ ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਹੋ ਚੁਕੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਇਕ ਸੰਦੂਕ (ਬਕਸੇ) ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਿਤਕ ਦੇਹਿ ਰੱਖ ਕੇ ਕਾਦੀਆਂ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਦੇ ਪੂਰਨਤਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਰਥਾਤ ਪੁਲ੍ਹ ਆਦਿ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੋਂ ਅਗੇਤਰ ਹੀ ਕੋਈ ਸਾਹਬ ਅਕਾਲ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਜਾਵੇ ਜੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫਨ ਹੋਣਗੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਮਾਨਤ ਵੱਜੋਂ ਸੰਦੂਕਚੇ ਵਿੱਚ ਰਖਕੇ ਆਪਣੇ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ । ਫਿਰ ਸਾਰੀਆਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਿਤਕ ਦੇਹਿ ਕਾਦੀਆਂ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਵੇ । ਪਰ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਸੰਦੂਕਚੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਦਫਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ

ਕਬਰ 'ਚੋਂ ਕਢਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ¹ । ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਰੱਬ ਦੀ ਇਛਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਪੂਰਨ ਈਮਾਨ ਵਾਲੇ ਇਕ ਹੀ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਦਫ਼ਨ ਹੋਣ ਤਾਂ ਜੋ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਇਕ ਹੀ ਅਸਥਾਨ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਆਪਣਾ ਈਮਾਨ ਤਾਜ਼ਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਮੇ ਅਰਥਾਤ ਖੁਦਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜੋ ਧਾਰਮਕ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੋਕਾਂ ਉੱਪਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇਕ ਮੁਖਲਿਸ ਨੂੰ ਮਦਦ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਈਮਾਨ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ।

ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਸਾਡੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਨੂੰ ਇਹ ਲੇਖਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਵਿਗਿਆਪਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ । ਆਪਣੇ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਭਿਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਸ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਬਦਗੋ (ਕੁਬੋਲੇ) ਦੀ ਬਦਗੋਈ (ਕੁਬੋਲਾਂ) 'ਤੇ ਸਬਰ (ਧੀਰਜ, ਸੰਜਮ) ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੁਆ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੋ । ਵ ਆਖਿਰੋ ਦਾਅਵਾਨਾ ਅਨਿਲ ਹਮਦੋ ਲਿਲੱਹੇ ਰੱਬਿਲ ਆਲਾਮੀਨ (وَاجِرُ دَعْوَانَا اِنَّ الْحَمْدَ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ)

ਅਰ ਰਾਕਿਮ ਖਾਕਸਾਰ

ਅਲਮੁਫ਼ਤਕਿਰ ਇਲਲੱਹ ਹਿਸੱਮਦ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਆਫ਼ਾਹੁਲੱਹ ਵ ਅਯੱਦ

20, ਦਸੰਬਰ 1905 ਈ.

¹ ਕੋਈ ਨਾਦਾਨ (ਅਣਜਾਨ) ਇਸ ਕਬਿਸਤਾਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਕੁਰੀਤੀ ਵਿੱਚ ਫੱਸਿਆ ਨ ਸਮਝੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਇਲਾਹੀ ਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਖਲਾ ਨਹੀਂ । ਕੋਈ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨ ਕਰੇ ਕਿ ਕੇਵਲ ਇਸ ਕਬਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ । ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਰਤੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ । ਸਗੋਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਹੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ।

ਫ਼ਾਰਸੀ ਨਜ਼ਮ (ਕਵਿਤਾ) ਦਾ ਪੰਜਾਬੀ ਰੂਪਾਂਤਰ

ਅਲਾ ਐ ਕਿ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਵ ਪਾਕ ਜ਼ਾਦ ।
 ਪਏ ਹਿਰਸੇ ਦੁਨੀਆ ਮਦਹ ਦੀਂ ਬਯਾਦ ॥
 ਬਦੀਂ ਦਾਰਿ ਫ਼ਾਨੀ ਦਿਲੇ ਖ਼ੁਦ ਮਬੰਦ ।
 ਕਿ ਵਾਰਿਦ ਨਿਹਾਂ ਰਾਹਤਸ਼ ਸਦ ਗ਼ਜ਼ੰਦ ॥
 ਅਗਰ ਬਾਜ਼ ਬਾਸ਼ਦ ਤੁਰਾ ਗੋਸ਼ੇ ਹੋਸ਼ ।
 ਜ਼ਿਗੋਰਤ ਨਿਦਾਏ ਦਰ ਆਇਦ ਬਗੋਸ਼ ॥
 ਕਿ ਐ ਤਅਮਏ ਮਨ ਪਸ ਅਜ਼ ਰੰਦ ਰੋਜ਼ ।
 ਪਏ ਫ਼ਿਕਰੇ ਦੁਨੀਆਏ ਦੁੰ ਕੰਮ ਬਸੋਜ਼ ॥
 ਹਰ ਆਂ ਕੋ ਬਦੁਨੀਆਏ ਦੁੰ ਮੁਬਤਲਾ ਅਸਤ ।
 ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੇ ਰੰਜੋ ਅਜ਼ਾਬ ਵ ਅਨਾ ਅਸਤ ॥
 ਬਰਸਤ ਆਂਕਿ ਬਰ ਮੌਤ ਦਾਰਦ ਨਿਗਾਹ ।
 ਬਰੀਦਹ ਜ਼ ਦੁਨੀਆ ਦਵੀਦਹ ਬਰਾਹ ॥
 ਸਫ਼ਰ ਕਰਦਹ ਪੇਸ਼ ਅਜ਼ ਸਫ਼ਰ ਸੂਏ ਯਾਰ ।
 ਕਸ਼ੀਦਹ ਜ਼ ਦੁਨੀਆ ਹਮਹ ਰਖ਼ਤੋ ਬਾਰ ॥
 ਪਏ ਦਾਰੇ ਉਕਬਾ ਕਮਰ ਬਸਤਾ ਰੁਸਤ ।
 ਰਿਹਾ ਕਰਦਹ ਸਾਮਾਨੇ ਈਂ ਖ਼ਾਨਾ ਸੁਸਤ ॥
 ਚੂ ਕਾਰੇ ਹਯਾਤ ਅਸਤ ਕਾਰੇ ਨਿਹਾਂ ।
 ਹਮਾਂ ਬਿਹ ਕਿ ਦਿਲ ਬਿਗਸਲੀ ਜ਼ੀਂ ਮਕਾਂ ॥
 ਜਹਨੰਮ ਕਜ਼ੋ ਦਾਦ ਫ਼ੁਰਕਾਂ ਖ਼ਬਰ ।
 ਹਮੀਂ ਹਿਰਸੇ ਦੁਨੀਆ ਅਸਤ ਜਾਨੇ ਪਿਦਰ ॥
 ਚੂ ਆਖ਼ਰ ਜ਼ ਦੁਨੀਆ ਸਫ਼ਰ ਕਰਦਨ ਅਸਤ ।
 ਚੂ ਰੋਜ਼ੇ ਜ਼ੀਂ ਰਹ ਗੁਜ਼ਰ ਕਰਦਨ ਅਸਤ ॥
 ਚਿਰਾ ਆਕਿਲੇ ਦਿਲ ਬਿਹ ਬੰਦੁ ਦਰਾਂ ।

ਕਿ ਨਾਗਾਹ ਵ ਜਦ ਬਰ ਗੁਲੇ ਓ ਖਿਜਾਂ ॥
 ਬਦੀਂ ਕਹਬਹ ਬਸਤਨ ਦਿਲ ਖੁਦ ਖਤਾ ਅਸਤ ।
 ਕਿ ਈਂ ਦੁਸ਼ਮਨੇ ਦੀਨੋ ਸਿਦਕੋ ਸਫਾ ਅਸਤ ॥
 ਚਿ ਹਾਸਲ ਅਜ਼ੀਂ ਦਲਿਸਤਾਨੇ ਦੋ ਰੰਗ ।
 ਕਿ ਗਾਹੇ ਬਸੁਲਹਤ ਕੁਸ਼ਦ ਗਹ ਬਜੰਗ ॥
 ਚਿਰਾ ਦਿਲ ਨ ਬੰਦੀ ਬਦਾਂ ਦਿਲਸਤਾਂ ।
 ਕਿ ਮਿਹਰਸ਼ ਰਿਹਾ ਨਦ ਜ਼ਿ ਬੰਦੇ ਗਿਰਾਂ ॥
 ਬਿਰੋ ਫ਼ਿਕਰੇ ਅੰਜਾਮ ਕੁਨ ਐ ਗ਼ਵੀ ।
 ਜ਼ਿ ਸਅਦੀ ਸ਼ਿਨੋ ਗਰ ਜ਼ਮਨ ਨਸ਼ਨਵੀ ॥
 ਉਰੂਸੀ ਬੂਦ ਨੋਬਤੇ ਮਾਤਮਤ ।
 ਅਗਰ ਪਰ ਨ ਕੋਈ ਬੂਦ ਖ਼ਾਤਮਤ ॥

ਅਲਵਸੀਯਤ

ਜ਼ਮੀਮਾ ਬਾਬਤ ਰਸਾਲਾ ਅਲਵਸੀਯਤ

ਰਸਾਲਾ (ਪੁਸਤਿਕਾ) ਅਲਵਸੀਯਤ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਯੋਗ ਹਨ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ :-

1. ਪਹਿਲੀ ਇਹ ਕਿ ਜਦ ਤਕ ਅੰਜੁਮਨ ਕਾਰਪ੍ਰਦਾਜ਼ ਮਸਾਲੇਹ ਕਬਿਸਤਾਨ (ਕਬਿਸਤਾਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਸਮਿਤਿ) ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨ ਕਰੇ ਕਿ ਕਬਿਸਤਾਨ ਸੰਪੂਰਨ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ । ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਉਚਿੱਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮਿਤਕ ਦੇਹਿ ਜਿਸਨੇ ਰਸਾਲਾ ਅਲਵਸੀਯਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਬੰਦੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਬਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਪੁਲ ਆਦਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਕ ਮਿਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਇਕ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਅਮਾਨਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਬਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

2. ਹਰ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਰਸਾਲਾ ਅਲਵਸੀਯਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਬਚਨ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੋਸ਼ਓਹਵਾਸ ਵਿੱਚ ਅੰਜੁਮਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ, ਅਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਲਿਖਣ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕੁਲ ਸੰਪਤੀ ਚਲ ਅਤੇ ਅਚਲ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ ਸਿਲਸਿਲਾ ਅਹਮਦੀਆ ਉਦੇਸ਼ਿਆਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਲਈ ਵਸੀਯਤ ਵੱਜੋਂ ਜਾਂ ਵਕਫ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ । ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੋ ਸਮਾਚਾਰ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਵਾ ਦੇਣ ।

3. ਅੰਜੁਮਨ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਨੂਨੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੀਯਤ ਕੀਤੀ ਲਿਖਤ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਤਸੱਲੀ ਕਰਕੇ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਆਪਣੇ ਹਸਤਾਖਰਾਂ ਅਤੇ ਮੁਹਰ ਲਾਕੇ ਦੇ ਦੇਵੇ । ਫਿਰ ਜਦ ਉਪ੍ਰੋਕਤ ਨੀਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਮਯੱਤ (ਮਿਤਕ ਦੇਹਿ) ਇਸ

ਕਬਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅੰਜੁਮਨ ਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੰਜੁਮਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੇ ਥਾਂ ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਮਯੱਤ ਨੂੰ ਦਫ਼ਨਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜੋ ਅੰਜੁਮਨ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ।

4. ਇਸ ਕਬਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਵਾਏ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਜੋ ਅੰਜੁਮਨ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰੇ ਨਾਬਾਲਗ਼ ਬੱਚੇ ਦਫ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਹਿਸ਼ਤੀ (ਸਵਰਗਵਾਸੀ) ਹਨ । ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਇਸ ਕਬਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮਯੱਤ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਕਟਵਤੀ ਸਾਕ ਸੰਬੰਧੀ ਵੀ ਦਫ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤਕ ਉਹ ਆਪ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਵਸੀਯਤ ਦੀਆਂ ਪੂਰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨ ਕਰੇ ।

5. ਹਰ ਇਕ ਮਯੱਤ ਜੋ ਕਾਦੀਆਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਤਾਂ ਜੋ ਜੇਕਰ ਅੰਜੁਮਨ ਨੂੰ ਕਬਿਸਤਾਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਆਗਿਆ ਦੇਵੇ ।

6. ਜੇ ਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਰਬੱ ਨ ਕਰੇ ਤਾਊਨ (ਪਲੇਗ) ਦੇ ਰੋਗ ਕਾਰਨ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਰਸਾਲਾ ਅਲਵਸੀਯਤ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਬਾਰੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੰਦੂਕ ਵਿੱਚ ਰਖ ਕੇ ਦੋ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤਕ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਅਮਾਨਤ ਵੱਜੋਂ ਦਫ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ । ਦੋ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਮਗਰੋਂ ਅਜੇਹੀ ਰੁਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਸ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਊਨ (ਪਲੇਗ) ਨ ਹੋਵੇ ।

7. ਚੇਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੇਵਲ ਚਲ ਤੇ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ, ਸਗੋਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਜੇਹਾ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਇਸਲਾਮੀ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਪਾਬੰਦ, ਸੰਜਮਤਾ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜਤਨਸ਼ੀਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ

ਮੁਸਲਮਾਨ ਰਬ ਨੂੰ ਇਕ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਸੂਲ ਉੱਪਰ ਸਚਾਈ ਮਾਨ ਰਖਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਾਲਾ ਨ ਹੋਵੇ ।

8. ਜੇ ਕਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ, ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ ਵਸੀਯਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਭਵਤਾ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਕਿਸੇ ਦਰਿਆ ਵਿੱਚ ਡੁਬ ਕੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ, ਉਸਦੀ ਵਸੀਯਤ ਕਾਇਮ ਰਹੇਗੀ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਉਹ ਅਜੇਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸੇ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫਨ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਇਸੇ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਕਤਬਾ (ਸ਼ਿਲਾਲੇਖ) ਇੱਕ ਜਾਂ ਪੱਥਰ ਉੱਪਰ ਲਿਖਕੇ ਲਾ ਦਿਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਉੱਪਰ ਘਟਨਵਾਂ ਲਿੱਖਿਆਂ ਜਾਣ ।

9. ਅੰਜੁਮਨ ਜਿਸਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਅਜੇਹਾ ਧੰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਿਲਸਿਲਾ ਅਹਮਦੀਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਤੇ ਖਰਚ ਕਰੇ । ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸੱਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਇਸਲਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਰ ਹੋਵੇਗਾ । ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅੰਜੁਮਨ ਸਰਬ ਸੰਮਤਿ ਨਾਲ ਉਸ ਧੰਨ ਨੂੰ ਵਪਾਰਕ ਢੰਗ ਰਾਹੀਂ ਵਧਾਏ ।

10. ਅੰਜੁਮਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰ ਅਜਿਹੇ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਸਿਲਸਿਲਾ ਅਹਮਦੀਆ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਸੁਭਾਉ ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਹੋਣ । ਜੇਕਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਬਾਰੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਉਹ ਭੈੜੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਮਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਚਾਲਬਾਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮਿਲਾਵਟ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਜੁਮਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰ ਕੀਤਿਆਂ ਅਜੇਹੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅੰਜੁਮਨ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰੇ ।

11. ਜੇਕਰ ਵਸੀਯਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਮਾਲ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਆਣ ਪਏ ਤਾਂ ਉਸ ਝਗੜੇ ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ ਲਈ ਜੋ ਖਰਚੇ ਹੋਣ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਸੀਯਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਧੰਨ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ ।

12. ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਈਮਾਨ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਵਸੀਯਤ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਜਾਂ ਇਸ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਲਵੇ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਅੰਜੁਮਨ ਨੇ ਕਨੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਲ ਉੱਪਰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਮਾਲ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਸਗੋਂ ਉਹ ਸਾਰਾ ਮਾਲ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ । ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਾਲ ਦਾ ਮੁਥਾਜ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਕੋਲ ਅਜੇਹਾ ਮਾਲ ਮਕਰੂਹ ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ।

13. ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਜੁਮਨ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਥਾਪੇ ਗਏ ਖ਼ਲੀਫ਼ੇ ਦੀ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅੰਜੁਮਨ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਦੇ ਰੰਗਾ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਕ ਤੇ ਸਾਫ਼ ਰਹਿਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਾਫ਼ ਤੇ ਨਿਆਂ ਪੂਰਵਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ।

14. ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਅੰਜੁਮਨ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਤੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਅੰਜੁਮਨਾਂ ਹੋਣ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਅਦੇਸ਼ਾਂ ਹੇਠ ਕਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜੇਹੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਿ ਉੱਥੋਂ ਮਯੱਤ (ਮਿਤਕ ਸ਼ਰੀਰ) ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਯੱਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਥਾਂ ਦਫ਼ਨ ਕਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਅਜੇਹਾ ਮਨੁੱਖ ਅਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਪਣੇ ਪੰਨ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ ਵਸੀਯਤ ਕਰ ਦੇਵੇ । ਅਤੇ ਇਸ ਵਸੀਯਤ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਉੱਪਰ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨਾ ਉਸ ਅੰਜੁਮਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਪੰਨ ਉਸੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਧਾਰਮਕ ਉਦੇਸ਼ਿਆਂ ਲਈ ਖਰਚ ਹੋਵੇ । ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਲੋੜ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਉਹ ਪੰਨ ਇਸ ਅੰਜੁਮਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈਡਕਵਾਟਰ ਅਰਥਾਤ ਕੇਂਦਰ ਕਾਦੀਆਂ ਹੋਵੇਗਾ ।

15. ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਅੰਜੁਮਨ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਾਦੀਆਂ ਰਹੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ । ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਕਾਨ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ।

16. ਅੰਜੁਮਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਦੋ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ ਰਹਿਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਰਆਨ ਕਰੀਮ ਅਤੇ ਹਦੀਸਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਬਖ਼ੂਬੀ ਜਾਣਕਾਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਗਿਆਨ ਰਖਦੇ ਹੋਣ, ਸਿਸਿਲਾ ਅਹਮਦੀਆ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚੇਤੇ ਰਖਦੇ ਹੋਣ ।

17. ਰੱਬ ਨ ਕਰੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਰਸਾਲਾ ਅਲਵਸੀਯਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵਸੀਯਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕੋਝੀ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਇਸ ਯੋਗ ਨ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਕਾਰਨਾ ਕਰਕੇ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾਵੇ । ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਪਣੀ ਵਸੀਯਤ ਉੱਪਰ ਕਾਇਮ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਉਹੋ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਫ਼ਨ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ।

18. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਵੀ ਚਲ ਜਾਂ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨ ਰਖਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਹੋਣ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਨੇਕ ਤੇ ਭਲਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਤੇ ਖ਼ਾਲਸ ਮੋਮਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਭਾਗ ਢੋਂਗੀ ਜਾਂ ਦੁਨੀਆ ਪ੍ਰਸਤੀ ਜਾਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਮੇਰੀ ਆਗਿਆ ਨਾਲ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਮਗਰੋਂ ਅੰਜੁਮਨ ਦੀ ਸਰਬ ਸਹਿਮਤਿ ਨਾਲ ਇਸ ਮਕਬਰੇ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ।

19. ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਖ਼ੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਵੀ (ਇਲਾਹੀ ਆਦੇਸ਼) ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਸੀਯਤ ਦਾ ਮਾਲ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵੀ ਉਹ ਇਸ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ।

20. ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਛੂਟ ਰੱਖੀ ਹੈ । ਬਾਕੀ ਹਰ ਇਕ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਇਸਤਰੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਬੰਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੁਨਾਫ਼ਕ ਹੋਵੇਗਾ ।

ਇਹ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ ਜੋ ਉੱਪਰ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ । ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਮਕਬਰੇ ਵਿੱਚ ਉਹੋ ਦਫ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ । ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਪਰ ਬਦਗੁਮਾਨੀ ਦਾ ਗ਼ਲਬਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਰੋਪਾਂ ਦਾ

ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਬਨਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਸਵਾਰਥ ਉੱਪਰ ਨਿਰਭਰ ਸਮਝਣ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਦਅਤ (ਕੁਰੀਤੀ) ਸਮਝਣ। ਪਰ ਚੇਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਬੰਧ ਰਾਹੀਂ ਮੁਨਾਫਕ ਤੇ ਮੋਮਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜੋ ਲੋਕ ਇਸ ਇਲਾਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰ ਕੀਤਿਆਂ ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਦਸਵਾਂ ਭਾਗ ਰੱਬ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਸਗੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਬਹੁਤਾ ਜੋਸ਼ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਪਣੀ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਉੱਪਰ ਮੁਹਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਫ਼ਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ :-

(الم) أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ (العنكبوت 2-3)

“ ਅਲਿਫ਼ ਲਾਮ ਮੀਮ, ਅ ਹਸਿਬਨਾੱਸੁ ਅੰਯੁੱਤਰਾਕੂ ਅੰਯੱਕੂਲੂ ਆਮਨਾੱ ਵ ਹੁਮ ਲਾ ਯੁਫ਼ਤਾਨੂਨ। ” (ਅਨਕਬੂਤ -2,3)

ਕੀ ਲੋਕ ਇਹ ਗੁਮਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂ ਕਿ ਉਹ ਆਖ ਦੇਣ ਕਿ ਅਸੀਂ ਈਮਾਨ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਹੁਣੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨ ਲਈ ਜਾਏ ? ਇਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਹਾਬਾ ਰਜ਼ੀਅਲੱਹ ਅਨਹੁਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਜਾਨਾਂ ਮੁਤਾਲਬੇ ਉੱਪਰ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰ ਰੱਬ ਦੀ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਗੁਮਾਨ ਕਿ ਕਿਉਂ ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਏ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਕਬਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਦਫ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਏ। ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਕਿਨ੍ਹੀਂ ਦੂਰ ਦੀ ਗਲ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹੋ ਪ੍ਰਲਿਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਨੇ ਹਰ ਇਕ ਜੁਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੀ ਨੀਂਹ ਕਿਉਂ ਪਾਈ ! ਉਹ ਹਰ ਇਕ ਜੁਗ ਵਿੱਚ ਚਾਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮਲੀਨ ਅਤੇ ਪਾਕ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਏ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਇਸ ਵਾਰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਨੇ ਆਂਹਜ਼ਰਤ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਅਮ ਦੇ ਜੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਲੀਆਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ

ਦਸਤੂਰ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਆਂਹਜ਼ਰਤ ਸਲੱਲੱਹੋ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲੱਮ ਤੋਂ ਸਲਾਹ ਨ ਲਵੇ ਜਦ ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਂਟਾਂ ਨ ਦੇ ਲਵੇ । ਸੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੁਨਾਫ਼ਕਾਂ ਲਈ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ (ਪ੍ਰੀਖਿਆ) ਸੀ । ਅਸੀਂ ਆਪ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਚ ਦਰਜੇ ਦੇ ਖਾਲਸਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੀਨ (ਧਰਮ) ਨੂੰ ਦੁਨੀਆ ਉੱਪਰ ਪਹਿਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਹੋਰਨਾ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ । ਤੇ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਬੈਅਤ (ਦੀਖਿਅਤ ਹੋਣਾ) ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਦਕ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤਾ । ਬੇਸ਼ਕ ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਮੁਨਾਫ਼ਕਾਂ ਉੱਪਰ ਭਾਰੀ ਪਏਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਉਹਨਾ ਦਾ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ । ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਣ ਜਾਂ ਇਸਤਰੀ ਇਸ ਕਬਿਸਤਾਨ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੀ ਦਫ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।

(فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا) (البقرة 118) ‘ਫੀ ਕੁਲੂਬਿਹਿਮ ਮਾਰਾਜ਼ੁਨ ਫ਼ਜ਼ਾਦਾਹੁਮੁਲੱਹੁ ਮਾਰਾਜ਼ਾ’ (ਅਲਬਕਰਹ-11) ਪਰ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਦਕਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਣੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਸਦਾ ਹੀ ਉਹਨਾ ਤੇ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਰਹਿਮਤਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ।

ਅੰਤ ਇਹ ਵੀ ਚੇਤੇ ਰਹੇ ਕਿ ਔਕੜਾਂ ਦੇ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਕਰੜਾ ਭੁਚਾਲ ਜੋ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਉੱਪਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਪਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ । ਫੇ ਉਹ ਜੋ ਅਜ਼ਾਬ (ਕਰੋਪ) ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਸੰਸਾਰ ਤਿਆਗੀ ਹੋਣਾ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਾਉਣਗੇ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਹਨਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ ਕੀਤੀ । ਖੁਦਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਕੀਕੀ ਮੋਮਨ ਓਹੋ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲਿਖੇ ਜਾਣਗੇ । ਮੈਂ ਸੱਚ ਸੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਮੁਨਾਫ਼ਕ ਜਿਸ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਅਜ਼ਾਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹਾ ਮਾਰ ਕੇ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਚਲ ਜਾਂ ਅਚਲ ਰਬ ਦੇ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਅਜ਼ਾਬ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਂਦਾ । ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ! ਚੇਤੇ ਰੱਖੋ ਅਜ਼ਾਬ ਦੇਖਣ ਮਗਰੋਂ ਇਮਾਨ ਲਿਆਉਣਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਰਖਦਾ ਦਾਨ ਦਖਣਾ ਵੀ ਅਜਾਈਂ ਹੈ । ਦੇਖੋ ! ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇੜੇ ਅਜ਼ਾਬ ਦੀ ਖ਼ਬਰ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ । ਆਪਣੇ ਲਈ ਉਹ ਅਹਾਰ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਜਮਾ ਕਰ ਲਓ ਕਿ ਕਮ ਆਵੇ । ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਮਾਲ ਲਵਾਂ ਅਤੇ ਅਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲਵਾਂ ਸਗੋਂ ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਇਕ ਅੰਜੁਮਨਦੇ ਹਵਾਲੇ ਅਪਣਾ ਮਾਲ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਜੀਵਨ ਪਾਓਗੇ । ਵਧੇਰੇ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦੇਣਗੇ ਪਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਛੇਤੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਫਿਰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਖਣਗੇ:- (هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ-يُوس 53)

ਹਾਜ਼ਾ ਮਾ ਵਾਦੁਰੱਹਿਮਾਨੁ ਵ ਸਾਦਾਕਲ ਮੁਰਸਾਲੂਨ (ਯਾ ਸੀਨ -53)

(وَالسَّلَامُ عَلَىٰ مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَىٰ)

ਵਸੱਲਾਮੁ ਅਲਾ ਮਨਿਤੱਬਾਅਲ ਹੁਦਾ

ਲੇਖਕ

ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ

6 ਜਨਵਰੀ 1906

(ਅਖ਼ਬਾਰ ਅਲਹਕਮ ਜਿਲਦ 10 ਨ.2 ਮਿਤੀ 17 ਜਨਵਰੀ 1904 ਈ.)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نَحْمَدُكَ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِكَ الْكَرِيمِ
ਬਿਸਮਿਲੱਹ ਹਿਰੱਹਮਾਨਿਰੱਹੀਮ

ਨਹਮੁਦੁਹੂ ਵ ਨੁਸੱਲੀ ਅਲਾ ਰਸੂਲਿਹਿਲ ਕਰੀਮ
ਮਜਲਿਸ ਮੋਤਮਦੀਨ (ਫ੍ਰਸਟੀਜ਼) ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ
ਕਾਦੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਭਾ ਦਾ ਵਿਵਰਣ

ਅਯੋਜਤ 29 ਜਨਵਰੀ 1906 ਈ.

ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰੀ

ਹਜ਼ਰਤ ਮੋਲਵੀ ਨੂਰੁੱਦੀਨ ਸਾਹਬ ਪ੍ਰਧਾਨ, ਖਾਨ ਸਾਹਬ ਮੁਹਮੱਦ ਅਲੀ ਖਾਨ
ਸਾਹਬ, ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਬਖ਼ੀਰੁੱਦੀਨ ਮਹਮੂਦ ਅਹਮਦ ਸਾਹਬ, ਮੋਲਵੀ ਸਯੱਦ
ਮੁਹਮੱਦ ਆਹਸਨ ਸਾਹਬ, ਖਵਾਜਾ ਕਮਾਲੁੱਦੀਨ ਸਾਹਬ ਅਤੇ ਡਾ.ਸਯੱਦ
ਮੁਹਮੱਦ ਹੁਸੈਨ ਸਾਹਬ ਸੈਕ੍ਰਟਰੀ ਮਜਲਿਸ ।

ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਿਦਾਇਤਾਂ ਅਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀਆਂ ਦਾ ਦੇਣਾ
ਅਤਿਅੰਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮਾਂ
ਘੱਟ ਸੀ । ਇਸ ਲਈ ਹਜ਼ਰਤ ਇਮਾਮ ਅਲੈਹਿਸੱਲਾਮ ਦੀ ਅਗਿਆ ਨਾਲ
ਨੀਯਮਾ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਗਰੋਂ ਇਹ ਸਭਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ।

ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਮਲੇ ਤੈਅ ਹੋਏ

1. ਤੈਅ ਹੋਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਸਾਵਤ ਵਸੀਯਤ ਦਾ ਮਸੌਦਾ (ਲੇਖ) -----
-- ਮੰਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ
2. ਤੈਅ ਹੋਇਆ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਮਸੌਦੇ ਦੀਆਂ ਹੁਣ ਦੀ ਘੜੀ ਅੱਠ ਸੌ
ਕਾਪੀਆਂ ਛਪਵਾਈਆਂ ਜਾਣ । ਅਤੇ ਅਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰ ਅਲਹਕਮ ਤੇ ਬਦਰ ਵਿੱਚ
ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ।

3. ਤੈਅ ਹੋਇਆ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰਦੇਸ਼, ਪਾਲਨ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵਸੀਯਤ ਫ਼ਾਰਮ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਛਪਵਾਏ ਵੀ ਜਾਣ ।

(ੳ) ਜੇਕਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਸੀਯਤ ਦਾ ਮਸੌਦਾ ਮੰਗਵਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਨਕਲ ਸਾਦੇ ਕਾਗਜ਼ ਉੱਪਰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਛੱਡੀ ਗਈ ਹੈ ਉਥੇ ਆਪਣੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਖਾਨਾਪੁਰੀ ਕਰ ਲੈਣ । ਵਸੀਯਤ ਲਈ ਕਾਗਜ਼ ਮਜ਼ਬੂਤ ਲਗਾਉਣ ।

(ਅ) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਕਰਾਈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਵਸੀਯਤ ਨਾਮੇ ਉੱਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ ਬਤੌਰ ਗਵਾਹ ਵਾਰਸਾਂ ਜਾਂ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਭਾਗੀਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹਸਤਾਖਰ ਹੋਣ । ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਦੋ ਉੱਘੇ (ਸਮਾਨਜਨਕ) ਗਵਾਹ ਹੋਣ ।

(ੲ) ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਗਵਾਹ ਭਾਵੇਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਅਨਪੜ੍ਹ ਆਪਣੇ ਹਸਤਾਖਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ ਜ਼ਰੂਰ ਲਗਾਉਣ । ਅਤੇ ਜੇ ਪੜ੍ਹੇ ਹਨ ਉਹ ਹਸਤਾਖਰ ਵੀ ਕਰਨ । ਪੁਰਸ਼ ਖੱਬੇ ਹੱਥ ਦਾ ਅਤੇ ਇਸਤਰੀ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਦੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਲਗਾਉਣ ।

(ਸ) ਜੇਕਰ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਲਿੱਖ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਸੀਯਤ ਆਪ ਲਿਖੇ ।

(ਹ) ਵਸੀਯਤ ਉੱਪਰ ਅਸਟਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ।

(ਕ) ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਦੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਾਲਾਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਨੂਨੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਜੋ ਅੰਜੁਮਨ ਦੇ ਕਨੂਨੀ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹਨ ਚਿੱਠੀ ਲਿੱਖਕੇ ਪੁੱਛ ਲੈਣ ।

(4) ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਔਕੜਾਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਾਨ ਕਰ ਦੇਣ । ਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਦਾਨਪਤਰ ਉੱਪਰ ਅਸਲ

ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ (ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਣ) ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਾਉਣ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੀ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਦਾਨਪੱਤਰ ਦੀ ਰਜਿਸਟਰੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਦਾਖਲ-ਖਾਰਜ ਮਜਲਿਸ ਮੋਤਮਦੀਨ (ਟ੍ਰਸਟੀਜ਼) ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਦੇ ਨਾਂ ਕਰਾਉਣ। ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਬਣਾਈ ਜਾਇਦਾਦ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹਾ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(5) ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਰੈਜ਼ਲਿਊਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 4 ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਔਕੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹੀਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਉਹ ਵਸੀਯਤ ਜਾਂ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਬਜ਼ਾਰੀ ਮੁੱਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਕੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮੁੱਲ ਜਾਂ ਮੂਲ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਮਜਲਿਸ ਕਾਰਪਰੇਟਾਜ਼ ਮਸਾਲੇਹ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ। ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਦ ਉਹ ਨਵੀਂ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਉਣ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(6) ਜੇ ਲੋਕ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਪਰ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨ ਦਾ ਘੱਟੋ ਘੱਟ 1/10 ਭਾਗ ਮਾਸਕ ਅੰਜੁਮਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਚੰਦੇ (ਦਾਨ) ਉਹ ਸਿਲਸਿਲਾ ਆਲੀਆ ਦੀ ਇਮਦਾਦ ਲਈ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਸ 1/10 ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਹਿਣ ਦੇਣ ਜਾਂ ਵੱਖਰਿਆਂ ਕਰ ਦੇਣ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ੂਦਾ ਚੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ 1/10 ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚੰਦਾ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਨ ਭੇਜਦੇ ਰਹਿਣ। ਹਾਂ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਚੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾ ਕੇ ਜੇ ਬਚੇ ਉਹ ਬਾਕੀ ਰਕਮ ਫ਼ਨਾਂਸ਼ਲ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਮਜਲਿਸ ਕਾਰਪਰੇਟਾਜ਼ ਮਸਾਲੇਹ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਦੇ ਨਾਂ ਭੇਜ ਦੇਣ। ਬਾਕੀ ਚਿੱਠੀ-ਪੱਤਰੀ ਇਸ ਮਜਲਿਸ ਦੇ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਨਾਲ ਕਰੋ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਹੋਏ ਤਰਕੇ ਦੇ ਘੱਟੋ ਘੱਟ 1/10 ਭਾਗ ਦੀ ਮਾਲਕ ਅੰਜੁਮਨ ਹੋਵੇ।

ਨੋਟ :- (ੳ) ਜੇ ਲੋਕ ਮਜਲਿਸ ਕਾਰਪਰੇਟਾਜ਼ ਮਸਾਲੇਹ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਵਸੀਯਤ ਜਾਂ ਦਾਨ ਬਾਰੇ ਵਧੇਰੇ ਕਨੂਨੀ ਜਾਨਕਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ

ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵਸੀਯਤ ਜਾਂ ਦਾਨਪੱਤਰ ਲਿਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਿੱਠੀ-ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ।

(ਅ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਜਲਿਸ ਮੋਤਮਦੀਨ ਨਾਲ ਚਿੱਠੀ-ਪੱਤਰੀ ਰਾਹੀਂ ਤੈਅ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ।

(7) ਕੁਲ ਧਨ ਜੋ ਚੰਦਾ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜੋ ਇਸਤਿਹਾਰ ਅਲਵਸੀਯਤ ਹੇਠ ਉਪਰੋਕਤ ਅਵਥਾ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ ਉਹ ਕੇਵਲ ਇਸ ਪਤੇ ਉੱਪਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

“ਫਾਇਨੈਨਸੀਅਲ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਮਜਲਿਸ ਕਾਰਪਰੇਸ਼ਨ ਮਸਾਲੇਹ ਕਬ੍ਰਿਸਤਾਨ”
ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਤੇ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ।

ਖ਼ਾਕਸਾਰ

ਮੁਹੱਮਦ ਅਲੀ

ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ 29 ਜਨਵਰੀ, 1906

ਨੂਰਦੀਨ 1 ਜੁਲਾਈ, 1906

(ਹਸਤਾਖਰ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਉਦ ਅਲੈਹਿਸਲਾਮ)

ਮਿਰਜ਼ਾ ਗੁਲਾਮ ਅਹਮਦ

ਸਯੱਦਨਾ ਹਜ਼ਰਤ ਅਮੀਰੁਲ ਮੋਮਿਨੀਨ ਖਲੀਫ਼ਾਤੁਲ ਮਸੀਹ ਸਾਨੀ ਰਜ਼ੀ ਅਲੱਹ ਅਨਹੁ ਦੇ ਆਦੇਸ਼

1. ਤੀਜਾ ਵਸੀਯਤ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ । ਇਹ ਰੱਬ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਹਿਮ ਚੀਜ਼ ਰੱਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਸਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਨੇੜੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਲੋਕ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦੇ ਮਨਾ ਵਿੱਚ ਈਮਾਨ ਅਤੇ ਈਮਾਨਦਾਰੀ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਵਸੀਯਤ ਬਾਰੇ ਸੁਸਤੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਵਲ ਛੇਤੀ ਵਧਨ । ਇਹਨਾਂ ਸੁਸਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਸੁਭਚਿੰਤਕ ਫ਼ੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜਕਲ ਕਰਦਿਆਂ ਮੌਤ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਦਿਲ ਕੁੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਸਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਸ਼ ਇਹ ਵੀ ਸੁਭਚਿੰਤਕਾਂ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਦਫ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ । ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਉੱਪਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਨੇਕ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਯੋਗ ਸਨ ਕਿ ਹੋਰਨਾ ਸੁਭਚਿੰਤਕਾਂ ਨਾਲ ਦਫ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਜਿਹੀ ਗ਼ਫ਼ਲਤ ਤੇ ਸੁਸਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਫਿਰ ਅਨੇਕਾਂ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਸਾਡੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜੋ ਦਸਵੇਂ ਭਾਗ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੰਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਵਸੀਯਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ । ਅਜਿਹੇ ਸਜੱਣਾ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ । ਸਗੋਂ ਅਜਿਹੇ ਸਜੱਣਾ ਲਈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ । ਫਿਰ ਕਈ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਪੰਜ ਜਾਂ ਛੇ ਪੈਸੇ ਫ਼ੀ ਰੁਪਏ ਚੰਦਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਦਮੜੀ ਜਾਂ ਅਧੇਲਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਸੀਯਤ ਤੋਂ ਵਾਂਜਿਆਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਬੋੜੇ ਬੋੜੇ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਕਰਕੇ ਸਾਡੀ ਜਮਾਤ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕ ਵਸੀਯਤ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਹਨ । ਅਤੇ ਜਨੱਤ (ਸਵਰਗ) ਤੋਂ ਨੇੜੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ।

ਫਿਰ ਕੁਝ ਲੋਕ ਮੌਤ ਦੇ ਰੋਗ ਵਿੱਚ ਵਸੀਯਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਇਹ ਵਸੀਯਤ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ । ਰਸੂਲੇ ਕਰੀਮ ਸਲੱਲੱਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸਲਅਮ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ । ਵਸੀਯਤ ਉਹੋ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਜੀਵਤ

ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਾ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਸਜਣਾ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਚੰਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸੈਂਕੜੇ ਲੋਕ ਹਨ ਉਹ ਹਸਾਬ ਲਾਕੇ ਵਸੀਯਤ ਕਰ ਦੇਣ, ਕੁਝ ਜੇਕਰ ਗ਼ੌਰ ਕਰਨ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਕੇਵਲ ਇਕ ਪੈਸਾ ਵੱਧ ਦੇਣ ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਜਨਤ (ਸਵਰਗ) ਦਾ ਵਾਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕੇ ਸਜਣਾ ਮਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਯਕੀਨ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਈਮਾਨ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਦਾ ਵਾਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮੁਤੱਕੀ (ਸੰਜਮੀ) ਨੂੰ ਦਫ਼ਨ ਕਰੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਵਸੀਯਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਮੁਤੱਕੀ (ਸੰਜਮੀ) ਬਣਾ ਵੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।” (ਅਲਫ਼ਜ਼ਲ 1 ਸਤੰਬਰ 1932 ਈ.)

ਵਸੀਯਤ ਛੇਤੀ ਕਰੋ

2. ਭਾਵ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਉਸ ਸਾਰੇ ਨਜ਼ਾਮ ਉੱਪਰ ਭਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਲਾਮ ਨੇ ਕਾਇਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਦਾ ਮਾਲ ਕੇਵਲ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਇਸਲਾਮੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਗਲ ਠੀਕ ਨਹੀਂ। ਵਸੀਯਤ ਸ਼ਾਬਦਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਅਮਲੀ ਪ੍ਰਸਾਰ ਦੋਹਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨਵੇਂ ਨਜ਼ਾਮ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਹੇਠ ਹਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਮਾਨਜਨਕ ਰੋਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦ ਵਸੀਯਤ ਦਾ ਨਜ਼ਾਮ ਪੂਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੀ ਇਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਸਗੋਂ ਇਸਲਾਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੁੱਖਾਂ, ਔਕੜਾਂ ਅਤੇ ਕਠਿਨਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇੰਸ਼ਾਅਲੱਹ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਯਤੀਮ ਭੀਖ ਨ ਮੰਗਣਗੇ, ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਲੋਕਾਂ ਅੱਗੇ ਹੱਥ ਨ ਅੱਡਣਗੀਆਂ, ਬੇਆਸਰਾ ਚਿੰਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਿਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਵਸੀਯਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਮਾਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਵਾਨਾਂ ਦੀ ਪਿਤਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਇਸਤਰੀਆਂ

ਦਾ ਸੁਹਾਗ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਜਬਰ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਦਿਲੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਾਈ ਭਾਈ ਦੀ ਇਸ ਰਾਹੀਂ ਮਦਦ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਦਾ ਦੇਣਾ ਬਦਲੇ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਸਗੋਂ ਹਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਰੱਬ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਬਦਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ। ਨ ਅਮੀਰ (ਧਨਵਾਨ) ਘਾਟੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗਾ ਨ ਗ਼ਰੀਬ। ਨ ਕੌਮ ਕੌਮ ਤੋਂ ਲੜੇਗੀ ਸਗੋਂ ਉਸਦਾ ਉਪਕਾਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਉੱਪਰ ਛਾਇਆ ਰਹੇਗਾ।

ਸੋ, ਹੇ ਸਜੱਣੇ ! ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਨਵਾਂ ਨਜ਼ਾਮ ਨ ਮਿਸਟਰ ਚਰਚਲ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨ ਮਿਸਟਰ ਰੋਜ਼ਵੈਲਟ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਐਟਲਾਂਟਿਕ ਚਾਰਟਰ ਦੇ ਦਾਵੇ ਸਾਰੇ ਢਕੋਸਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨੁਕਸ, ਐਬ ਤੇ ਖ਼ਾਮੀਆ ਹਨ। ਨਵੇਂ ਨਜ਼ਾਮ ਉਹੋ ਲਿਆਉਂਦੇ ਜੋ ਰੱਬ ਵੱਲੋਂ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨ ਅਮੀਰ ਦਾ ਵੈਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨ ਗ਼ਰੀਬ ਦੇ ਲਈ ਅਣਉਚਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਨ ਪੂਰਬ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨ ਪਛਮ ਦੇ। ਉਹ ਰੱਬ ਦੇ ਪੈਗੰਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹੋ ਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਮਨ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਦਾ ਹਕੀਕੀ ਸਾਧਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਜ ਉਹੋ ਸਿੱਖਿਆ ਅਮਨ ਕਾਇਮ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਨੀਂਹ ਅਲਵਸੀਯਤ ਰਾਹੀਂ ਸੰਨ 1905 ਈ. ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਵਰਨਣ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਲਗਭਗ ਹਰ ਥਾਂ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਲਸੂਜ਼ਮ (ਕਮਿਊਨੀਜ਼ਮ ਦੀ ਇਕ ਕਿਸਮ) ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਤਹਿਰੀਕ ਦੀਆਂ ਖ਼ੁਬੀਆਂ ਵੀ ਵਰਨਣ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਖ਼ਾਮੀਆਂ ਵੀ ਦਸ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਰਨਾ ਤਹਿਰੀਕਾਂ ਦੀਆਂ ਖ਼ੁਬੀਆਂ ਅਤੇ ਖ਼ਾਮੀਆਂ ਵੀ ਦਸ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਸੋ, ਉਹਨਾਂ ਉੱਪਰ ਗ਼ੌਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਰਗ ਨਾਲ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਗਲ ਬਾਤ ਕਰੋ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦਾ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ।

ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਅਮਨ ਕਇਮ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਇਸੇ ਰਾਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਜ ਮੈਂ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅੱਜ ਤੋਂ ਵੀਹ ਵਰ੍ਹੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਨ 1924 ਈ. ਵਿੱਚ ਸਰਬ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਰਾਹੀਂ ਕਿਤਾਬ “ਅਹਮਦੀਅਤ” ਵਿੱਚ ਰੱਬ ਨੇ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਮਹਾਨਤਮ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਸੌ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਵਿਆਖਿਆਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰਨਾ ਮੇਰੀ ਆਦਤ ਦੇ ਵਿਪਰੀਤ ਹੈ, ਪਰ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਸਿਵਾਏ ਨਬੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਲੀਫ਼ਿਆਂ (ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀਆਂ) ਦੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਲਿਆਓ, ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿਖਾਓ।

ਸੋ, ਹੇ ਸਜੱਣੇ ! ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਸੀਯਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਮਝ ਲਓ ਕਿ ਆਪ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਵਸੀਯਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਨਵੇਂ ਨਜ਼ਾਮ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨਵੇਂ ਨਜ਼ਾਮ ਦੀ ਜੋ ਉਸਦੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਜਿਸ ਨੇ ਤਹਰੀਕੇ ਜਦੀਦ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਪਣੀ ਗ਼ਰੀਬੀ ਕਰਕੇ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਤਹਰੀਕ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਦੁਆਵਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੇ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਨਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਹ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਸੋ, ਹੇ ਸਜੱਣੇ ! ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਨਵਾਂ ਨਿਜ਼ਾਮ (ਵਿਵਸਥਾ) ਧਰਮ ਨੂੰ ਢਾਹ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਤਹਰੀਕੇ ਜਦੀਦ ਅਤੇ ਵਸੀਯਤ ਰਾਹੀਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਨਜ਼ਾਮ (ਵਿਵਸਥਾ, ਪ੍ਰਬੰਧ) ਧਰਮ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਿਆਰ ਕਰੋ, ਪਰ ਛੇਤੀ ਕਰੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੌੜ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜਾ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਉਹੋ ਜਿਤਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਵਸੀਯਤ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜੋ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਨਵੇਂ ਨਜ਼ਾਮ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਬਾਰਕ ਦਿਨ ਆ ਜਾਵੇ ਜੱਦਕਿ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਇਸਲਾਮ ਅਤੇ ਅਹਮਦੀਅਤ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਉਣ

ਲੱਗੇ । ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਸਰਿਆਂ ਮਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ । ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਲੱਹ ਤਆਲਾ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜੋ ਅਜੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਨਜ਼ਾਮ ਵਿੱਚ ਰਲੇ ਨਹੀਂ, ਬਲ ਬਖਸ਼ੇ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਕੇ ਧਾਰਮਕ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰਕ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਲ ਮਾਲਾਮਾਲ ਹੋ ਸਕਣ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਇਸ ਨਜ਼ਾਮ ਰਾਹੀਂ ਅਜਿਹੇ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਲਾਭ ਉਠਾਏ ਕਿ ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਮੰਨ੍ਹਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਕਾਦੀਆਂ ਦੀ ਉਹ ਨਗਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੇਂਡੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੂਰਖਤਾ ਦੀ ਬਸਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹ ਨੂਰ ਨਿਕਲਿਆ ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਹਨ੍ਹੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਨੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਹਰ ਅਮੀਰ ਤੇ ਗ਼ਰੀਬ ਨੂੰ, ਛੋਟੇ ਤੇ ਵੱਡੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਾਂਝੀਵਾਲਤਾ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਦਾ ਬਲ ਬੱਖਿਆ।” (‘ਨਜ਼ਾਮੇ ਨੋ’ ਪੰਨਾ 110 ਤੋਂ 112 ਐਡੀਸ਼ਨ ਦੂਜਾ)

3. “ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਤਹਰੀਕ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਮਾਤ ਦਾ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਸੀਯਤ ਕਰੇ । ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਮੁਜ਼ਾਹਰੇ ਦਾ ਇਕ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ । ਸਾਡੇ ਹੱਥੋਂ ਕਾਦੀਆਂ ਦੇ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਗਲ’ਤੇ ਲੱਗੀਆਂ ਹਨ, ਕਿ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਮਕਬਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਖੁੰਝ ਗਿਆ ਹੈ ਜੀਹਦੇ ਲਈ ਇਹ ਲੋਕ ਵਸੀਯਤ ਕਰਿਆ ਕਰਦੇ ਸਨ । ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਲੋਕ ਕਿਵੇਂ ਵਸੀਯਤ ਕਰਦੇ ਹਨ । ਇਸ ਇਬਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਕ ਹੀ ਸਾਧਨ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਅਹਮਦੀ ਵਸੀਯਤ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਦਸ ਦੇਵੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਤਆਲਾ ਦੇ ਵਾਦਿਆਂ ਉੱਪਰ ਜੋ ਈਮਾਨ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ ਉਹ ਕਾਦੀਆਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਹੱਥੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਜਾਂ ਨ ਨਿਕਲਣ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਅਸੀਂ ਹਰ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਅਪਣੇ ਈਮਾਨ ਉੱਪਰ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ । ਇਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਈਮਾਨ ਦਾ ਮੁਜ਼ਾਹਰਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਇਸ ਸਮੇਂ

ਤੁਹਾਥੋਂ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ਸੋ, ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਸਾਢੇ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਜ਼ਾਹਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਕਰ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਜਤਨ ਕਰੇ ਕਿ ਸਾਡੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਨ ਰਹੇ ਜਿਸ ਨੇ ਵਸੀਯਤ ਨ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।” (ਅਲਫਜ਼ਲ 5 ਜੂਨ ਸੰਨ 1948 ਈ.)

ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ

4. ਇਕ ਸਾਹਬ ਨੇ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੇ ਆਮਦਨੀ ਬਾਰੇ ਵਸੀਯਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਪਣੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਮਾਸਕ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਏ ਤਾਂ ਕੀ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਵਸੀਯਤ ਦੇਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ?

ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਹਾਂ, ਦੇਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ । ਵਸੀਯਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਣੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤਾ :-ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਵਾਰ ਹਿੱਸਾ ਵਸੀਯਤ ਦੇਣਾ ਪਿਆ, ਇਕ ਵਾਰ ਮਾਸਕ ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਫ਼ਿਰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਉਸੇ ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵਸੀਯਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ।

ਫ਼ਰਮਾਇਆ, “ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨੀ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਬਚਾਏ ਜੋ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਉੱਪਰ ਲਗਾਏ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਆਮਦਨੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵਸੀਯਤ ਦੇਵੇਗਾ, ਫ਼ਿਰ ਜੱਦ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਉੱਪਰ ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਹਿੱਸਾ ਜਾਇਦਾਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਜੋ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ । ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਦਸ ਘੁਮਾਓ ਜ਼ਮੀਨ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਇਕ ਘੁਮਾਓ ਵਸੀਯਤ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਮਗਰੋਂ ਬਾਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਨਾਲ ਕੁਝ ਧਨ ਜਮਾ ਕਰਦਾ

ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਹਿੱਸਾ ਵਸੀਯਤ ਅਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ।”

5. “ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦਾ ਹੱਕ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ । ਇਹ ਤਾਂ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੌਊਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਲਾਹੀ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਹੀ ਸੀ । ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਚੰਦਿਆਂ (ਦਾਨ) ਨੂੰ ਮੁਆਫ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਲਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਵਧਾਏ ਗਏ ਹਨ ।” (15-3-38)

6. ਵਸੀਯਤ ਬਾਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਬਹੁਤ ਕਰੜੇ ਹਨ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਸ ਉੱਪਰ ਅਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਵਸੀਯਤ ਮੌਤ ਸਮੇਂ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ । ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਦਾ ਹੋਵੇ ਮੌਤ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਸਮਝ ਕੇ ਮਾਲ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।

ਦੂਜਾ :- ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਹਾਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਢਾਈ ਤਿੰਨ ਸੌ ਰੁਪਏ ਵੇਤਨ ਪਾਉਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਗਾਫ਼ਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਸਮੇਂ ਵਸੀਯਤ ਕਰਕੇ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਅਮਲ ਕਰਕੇ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਉੱਪਰ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਵੇਤਨ ਉੱਪਰ । ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਰੀਜ਼ ਉਸ ਦਾ ਵੇਤਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਉੱਪਰ ਵਸੀਯਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਐਵੇਂ ਹੀ ਹਾਸਾ ਜਿਹਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ । ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਕਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਅਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪੱਖ ਨੂੰ ਤੋੜਦਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ । ਪ੍ਰਕਟ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਤਾਂ ਰੱਬ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ । ਸੋ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ

ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਦਾੜੀ ਮੁਨੁਦਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਵੀ ਵਸੀਯਤ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਆਰੇ ਇਸਲਾਮ ਦੀ ਹਤੱਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ।”

(ਮਨਕੂਲ : ਅਖਬਾਰ ਅਲਫਜ਼ਲ ਨੰ. 45 ਜਿਲਦ 7, ਦਿਨਾਂਕ 8 ਦਸੰਬਰ 1919 ਈ.)

ਰੈਜ਼ਲਿਊਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 280, ਫ਼ੈਸਲਾ ਮਜਲਿਸ ਮਸ਼ਾਵਰਤ ਸੰਨ 1935
ਈ. ਹਿਸ਼ਾ ਆਮਦ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਬਾਰੇ

ਰੈਜ਼ਲਿਊਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 280/3-7-35 ਰਿਪੋਰਟ ਨਾਜ਼ਿਰ ਸਾਹਬ ਬੈਤੁਲ ਮਾਲ ਕਿ ਰੈਜ਼ਲਿਊਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 142/12-06-35 ਦੀ ਪੈਰੂਵੀ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਜੋ ਬੀਤੀ ਮੁਸ਼ਾਵਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ।

ਆਮਦ ਦੀ ਪ੍ਰੀਭਾਸ਼ਾ

ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਸਰਮਾਇਆ, ਭਾਵੇਂ ਜ਼ਮੀਨ, ਮਕਾਨ, ਮਸ਼ੀਨਰੀ, ਰੁਪਏ ਜਾਂ ਜ਼ਾਤੀ ਹੁਨਰ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਜੋ ਆਮਦਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਉਸ ਉੱਪਰ ਚੰਦਾ ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ । ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਜਾਂ ਵਜ਼ੀਫੇ ਜਾਂ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਨਕਦੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਉਸ ਉੱਪਰ ਚੰਦਾ ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ । ਪਰ, ਜੋ ਧਨ ਵਿਰਸੇ ਵਿੱਚ ਮੂਲਧਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਮਾਇਆ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਨ ਕਿ ਆਮਦਨ । ਇਸ ਆਮਦ ਵਿੱਚੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਖਰਚੇ ਕੱਢ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ ।

ਸਰਕਾਰੀ ਟੈਕਸ ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਜੋਂ ਰੈਵਨੀਊ, ਲੋਕਲ ਰੇਟ, ਕੈਂਪ ਅਲਾਉਂਸ, ਵੱਖ ਹੋਣਦਾ ਅਲਾਉਂਸ, ਅਲਾਉਂਸ ਲਕੜ ਤੇ ਕੋਲਾ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਖਰਚੇ ਭਾਵ ਉਹ ਖਰਚੇ ਜੋ ਆਮਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਜੋਂ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰਾ (ਖੇਤੀ ਬਾੜੀ) ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਮਲੇ ਕਢਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਖੇਤੀ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕਾਂ (ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ) ਆਦਿ ਦੀ ਫੀਸ

ਜੋ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਮੀਂਦਾਰ ਖਰਚੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬੀਜ ਦਾ ਖਰਚਾ ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚੋਂ ਘਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਖਰਚਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਲਿਖਤੀ ਬਜਟ ਫਾਰਮ ਦੀ ਥਾਂ ਉਧਾਹਰਣ ਵੱਜੋਂ ਖਾਨਾ ਨੰਬਰ 6 ਮੁਲਾਜ਼ਮਤ ਹੇਠਾਂ ਮਿਹਨਤਾਨਾ, ਪ੍ਰਸਨਲ ਅਲਾਉਸ, ਐਕਟਿੰਗ ਅਲਾਉਸ, ਅਲਾਉਸ ਅਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ, ਵਜ਼ੀਫ਼ਾ ਤੇ ਨਕਦੀ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਆਦਿ ਸਬ ਦਰਜ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਦੀ ਰਕਮ ਤਨਖ਼ਵਾਹ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ ਸਗੋਂ ਪੂਰੀ ਤਨਖ਼ਵਾਹ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਕੱਢਿਆਂ ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਜਾਵੇਗੀ।

ਵਸੀਯਤ ਲਿਖਣ ਬਾਰੇ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼

ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਵਸੀਯਤ ਬਾਰੇ ਇਹ ਲਿਖਣ ਕਿ ਉਹ ਮੰਜ਼ੂਰੀ ਮਗਰੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਲਿਖਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ।

ਪਹਿਲੀ ਵਰਣਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਮੰਜ਼ੂਰੀ ਮਗਰੋਂ ਹੀ ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜੇਕਰ ਮੁਸੀ (ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ) ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਮੰਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵਸੀਯਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਦਾਖ਼ਲ ਦਫ਼ਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਨੇ ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਮੰਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਦੂਜੀ ਵਰਣਿਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਵਸੀਯਤ ਲਿਖਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਜਬ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਮੁਸੀ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਲਿਖਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹਿੱਸਾ ਆਮਦਨੀ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਜੇਕਰ ਮਗਰੋਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਹ ਵਸੀਯਤ ਮੰਜ਼ੂਰ ਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਰਕਮ ਜੋ ਹਿੱਸਾ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਚੰਦਾ ਆਮ ਦਾ ਅੰਤਰ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਮੁਸੀ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਲਈ ਲੇਖਣੀ ਨੰਬਰ 1

ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕੇਵਲ ਆਮਦਨੀ ਉੱਪਰ ਹੈ
 ਮੇਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਮੇਰਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਮਾਸਕ
 ਆਮਦਨੀ ਉੱਪਰ ਹੈ। ਜੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੁਬਲਗ (ਕੁਲ) ਰੁਪਏ ਹੈ।
 ਵਿਦਿਆਰਥੀ/ਅਵਿਵਾਹਿਤ ਇਸਤਰੀਆਂ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਇਹ ਵਾਕ ਲਿਖਣ,
 ਮੈਂਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੁਬਲਗ (ਕੁਲ) ਰੁਪਏ ਪਿਤਾ/ਸਰਪਰਸਤ ਵੱਲੋਂ ਜੇਬ
 ਖਰਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਭਰ ਆਪਣੀ ਮਾਸਕ ਆਮਦਨ
 ਦਾ (ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ) 1/. ਹਿੱਸਾ ਦਾਖਲ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ
 ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਕਰਦਾ ਰਹਾਂਗਾ/ਕਰਦੀ ਰਹਾਂਗੀ। ਅਤੇ ਜੇਕਰ
 ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਇਸ ਦੇ ਮਗਰੋਂ ਪੈਦਾ ਕਰਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸੂਚਨਾ ਮਜਲਿਸ
 ਕਾਰਪਰਦਾਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਰਹਾਂਗਾ/ਦੇਂਦੀ ਰਹਾਂਗੀ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੇ ਮਰਨ
 ਮਗਰੋਂ ਮੇਰਾ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਵੀ ਤਰਕਾ ਸਾਬਤ ਹੋਵੇ ਉਸਦੇ 1/. ਦੀ ਮਾਲਕ ਸਦਰ
 ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੇਰੀ ਇਹ ਵਸੀਯਤ
 ਲਿਖਣ ਦੀ ਮਿਤੀ/ਮੰਜੂਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਗਵਾਹ	ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ	ਗਵਾਹ
ਹਸਤਾਖਰ	ਹਸਤਾਖਰ	ਹਸਤਾਖਰ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ	ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ	ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ
ਨਾਂ	ਨਾਂ.....	ਨਾਂ.....
ਪੁਤਰ	ਪੁਤਰ.....	ਪੁਤਰ.....
ਪਤਾ	ਪਤਾ.....	ਪਤਾ.....
.....
.....
ਮਿਤੀ.....	ਮਿਤੀ.....	ਮਿਤੀ.....

ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਲਈ ਲੇਖਣੀ ਨੰਬਰ 2

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕੇਵਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ
ਆਮਦਨ ਉੱਪਰ ਹੈ

ਮੈਂ ਵਸੀਯਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਮਗਰੋਂ ਕੁਲ ਛੱਡੀ
ਹੋਈ ਚਲ ਤੇ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ 1/. ਦੀ ਮਾਲਕ ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ
ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਹੋਵੇਗੀ । ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਚਲ ਤੇ ਅਚਲ
ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਮੁੱਲ
ਦਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ।

.....
.....
.....

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰਾਹੀਂ ਮਾਸਕ/ਸਲਾਨਾ ਆਮਦਨ
ਮਬਲਗ਼..... ਉਪਏ ਹੈ । ਮੈਂ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ/ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ
ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਉੱਪਰ ਹਿੱਸਾ ਆਮਦ ਚੰਦਾ ਆਮ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ
ਜੀਵਨ ਭਰ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ
ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਰਹਾਂਗਾ/ਕਰਦੀ ਰਹਾਂਗੀ । ਮੇਰੀ ਵਸੀਯਤ ਲਿਖਣ ਦੀ ਮਿਤੀ
./. ਮੰਜੂਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਗਵਾਹ	ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ	ਗਵਾਹ
ਹਸਤਾਖਰ	ਹਸਤਾਖਰ	ਹਸਤਾਖਰ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ	ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ	ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ
ਨਾਂ.....	ਨਾਂ.....	ਨਾਂ.....
ਪੁਤਰ.....	ਪੁਤਰ.....	ਪੁਤਰ.....
ਪਤਾ.....	ਪਤਾ.....	ਪਤਾ.....
.....
ਮਿਤੀ.....	ਮਿਤੀ.....	ਮਿਤੀ.....

ਨੋਟ :- (1) ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਮਕਾਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਥਾਂ, ਖੇਤਰ ਤੇ ਰਕਬਾ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਤ ਮੁੱਲ ਲਿੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਕੋਈ ਆਮਦ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ।

(2) ਇਸਤਰੀਆਂ ਦਾ ਮਹਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਵਸੀਯਤ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਵਰਨਣ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਸੂਲ ਹੋ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜੇ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ । ਜੇਕਰ ਦੇਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਲਿਖਕੇ ਵਸੀਯਤ ਨਾਲ ਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਹਿਰ ਦੀ ਇੰਨੀ ਰਕਮ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਦੇਣੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵਸੀਯਤ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ ।

(3) ਆਭੂਸ਼ਣ (ਜੇਵਰ) ਜੋ ਵਸੀਯਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਿਵਰਣ, ਭਾਰ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਮੁੱਲ ਲਿਖੇ ਜਾਣ ।

(4) ਪਤੀ ਦੀ ਮਾਸਕ ਆਮਦਨ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ । ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਹ ਮੁਸੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ । ਮੁਸੀ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਵਸੀਯਤ ਨੰਬਰ..... ।

ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਲਈ ਲੇਖਣੀ ਨੰਬਰ 3

(ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਿੰਨ੍ਹਾ ਦਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਮਾਸਕ ਆਮਦਨ ਉੱਪਰ ਹੈ।)

ਮੈਂ ਵਸੀਯਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਮੇਰੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਛੱਡੀ ਹੋਈ ਚਲ ਅਤੇ ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ 1/. ਦੀ ਮਾਲਕ ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਹੋਵੇਗੀ । ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੇਰੀ ਕੁਲ ਚਲ ਅਤੇ

ਅਚਲ ਜਾਇਦਾਦ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ । ਜਿਸ ਦਾ ਵਰਤਮਾਨ ਮੁੱਲ ਦਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ।

ਮੇਰਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਮਾਸਕ ਆਮਦਨ ਉੱਪਰ ਹੈ ।

1. ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸਲਾਨਾ ਆਮਦਨ ਮੁਬਲਗ਼.....ਰੁਪਏ ਹੈ ।
2. ਮਾਸਕ ਆਮਦ/ਸਲਾਨਾ ਮੁਬਲਗ਼... ਰੁਪਏ ਹੈ ਜੋ ਮੁਲਾਜ਼ਤ/ਵਪਾਰ ਆਦਿ ਤੋਂ ਹੈ ।

ਮੈਂ ਵਚਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਆਮਦ 'ਤੇ ਚੰਦਾ ਆਮ ਦੀ ਸ਼ਰਹ (ਦਰ) ਅਨੁਸਾਰ 1/16 ਅਤੇ ਮਾਸਕ ਆਮਦਨ ਉੱਪਰ 1/ ਹਿੱਸਾ ਜੀਵਨ ਭਰ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਦੋਦਾ ਰਹਾਂਗਾ/ਦੋਦੀ ਰਹਾਂਗੀ। ਮੇਰੀ ਇਹ ਵਸੀਯਤ ਲਿਖਣ ਦੀ ਮਿਤੀ /ਮੰਜੂਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ।

ਗਵਾਹ	ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ	ਗਵਾਹ
ਹਸਤਾਖਰ	ਹਸਤਾਖਰ	ਹਸਤਾਖਰ
ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ	ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ	ਨਿਸ਼ਾਨ ਅੰਗੂਠਾ
ਪੁੱਤਰ.....	ਪੁੱਤਰ.....	ਪੁੱਤਰ.....
ਪਤਾ.....	ਪਤਾ.....	ਪਤਾ.....
.....
.....
ਮਿਤੀ.....	ਮਿਤੀ.....	ਮਿਤੀ.....

ਨੋਟ :- ਇਸ ਵਸੀਯਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਚਾਰੇ ਨੋਟ ਸਮੁੱਖ ਰੱਖੇ ਜਾਣ, ਜੋ ਲੇਖਣੀ ਵਸੀਯਤ ਨੰਬਰ 2 ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ ।

ਚੰਦਾ ਸ਼ਰਤ ਅਵੱਲ ਅਤੇ ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ

ਚੰਦਾ ਸ਼ਰਤ ਅਵੱਲ ਅਤੇ ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜੋ ਹਰ ਨਵੀਂ ਵਸੀਯਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਸੀਯਤ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਰੰਤ ਹੋ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਹਰ ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਚੰਦਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਚੰਦਿਆਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨ ਕੋਈ ਵਸੀਯਤ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਉਸਦੀ ਮੰਜੂਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਸਾਹਿਬਾਨ ਨੂੰ ਬਿਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਚੰਦੇ ਤੁਰੰਤ ਵਸੂਲ ਕਰਕੇ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਮਾਲ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦੇਣ। ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਮਾਲ ਸਾਹਿਬਾਨ ਝੱਟ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਚੰਦੇ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕੇ ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਕੀਤਿਆਂ ਖਜ਼ਾਨਾ (ਕੋਸ਼) ਸਦਰ ਅੰਜੁਮਨ ਅਹਮਦੀਆ ਕਾਦੀਆਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰ ਦੇਣ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਤਾਂ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਚੰਦਾ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਤੋਂ ਵਸੂਲ ਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵਸੂਲ ਤਾਂ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣ ਪਰ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦਾਖਲ ਖਜ਼ਾਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦੇਰੀ ਕਰਨ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਚੰਦੇ ਆਪਣੀ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦੋਂਦਾ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਵਸੀਯਤ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਉੱਪਰ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਇਹ ਦਸ ਦੇਣਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਵਸੀਯਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਚੰਦਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਬਦਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਚੰਦਾ ਸ਼ਰਤ ਅਵੱਲ ਬਾਰੇ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਸਾਹਿਬਾਨ ਵਸੀਯਤ ਇਸ ਗਲ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚੇਤੇ ਰਖੋ ਕਿ ਰਸਾਲਾ ਅਲ ਵਸੀਯਤ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮੁੰਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਰਹ (ਦਰ) ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ,

ਸਗੋਂ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ 'ਤੇ ਇਸ ਚੰਦੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਉਸਦੀ ਸਮਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿੱਥੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਧਨ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ। ਪਰ ਇਸਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਜੋਂ ਇਕ ਵਸੀਯਤ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਸੌ ਜਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਮਾਸਕ ਆਮਦਨੀ ਦਰਜ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਚਾਲ੍ਹੀ ਪੰਜਾਹ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਰਜ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਕੇਵਲ ਦੋ ਤਿੰਨ ਰੁਪਏ ਚੰਦਾ ਸ਼ਰਤ ਅਵੱਲ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਨ ਤਾਂ ਹਜ਼ਰਤ ਮਸੀਹ ਮਹੁੰਦ ਅਲੈਹਿ ਸਲਾਮ ਦੇ ਸ਼ਬਦ "ਸਮਰਥਾ (ਹੈਸੀਯਤ) ਅਨੁਸਾਰ" ਦਾ ਇਹ ਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਨ ਹੀ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਮਕਬਰਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਗੋਂ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਾਸਕ ਆਮਦਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਤੇ ਮਾਲੀ ਹਾਲਤ ਅਤੇ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਮਕਬਰਾ ਦੀਆਂ ਗ਼ਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਚੰਦਾ ਸ਼ਰਤ ਅਵੱਲ ਦੇਣਾ ਚਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਮਾਲ ਅਤੇ ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਵਸੀਯਤ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਚੰਦੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਇਹਨਾਂ ਗਲਾਂ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਥਾਈ ਚੰਦਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਜਾਂ ਹਰ ਸਾਲ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਗੋਂ ਵਸੀਯਤ ਦੇ ਨਾਲ ਕੇਵਲ ਇਕ ਵਾਰ ਹੀ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਵਸੀਯਤ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਰਤ ਅਵੱਲ ਦਾ ਚੰਦਾ ਦਿੰਦਿਆਂ ਸਮੇਂ ਇਹ ਗ਼ੌਰ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ 'ਸਮਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ' ਹੈ? ਅਤੇ ਕੀ ਉਸਦਾ ਜ਼ਮੀਰ (ਅੰਤਰਆਤਮਾ) ਇਸ ਗਲ ਉੱਪਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਮਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਚੰਦੇ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਸੈਕ੍ਰੇਟਰੀ ਮਜਲਿਸ ਕਾਰਪਰੇਟਰਜ਼